

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. liepos 16 d.*

Turinys

I	— Teisinis pagrindas	I - 6463
II	— Faktinės bylos aplinkybės	I - 6466
III	— Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas	I - 6474
IV	— Šalių reikalavimai	I - 6480
V	— Apeliacinio skundo pagrindai	I - 6481
VI	— Dėl apeliacinio skundo	I - 6482
A	— Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su tuo, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai pripažino naudojimusi grindžiamo kaltinimo „nenurodymą“ 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus ir nusprendė, kad šio kaltinimo formulavimas nekelia „ypatingų techninių sunkumų“	I - 6482
	1. Šalių argumentai	I - 6482
	2. Teisingumo Teismo vertinimas	I - 6487
	a) Dėl pagrindo pirmųjų trijų dalių, susijusių su sprendimo <i>Schneider I res judicata</i> galios pažeidimu, netikslių faktų nustatymu ir įrodymų iškraipymu	I - 6487
	i) Dėl naudojimusi grindžiamo kaltinimo paminėjimo 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus	I - 6489
	ii) Dėl sunkumų, darančių naudojimusi grindžiamą kaltinimą neįmanomą pakankamai aiškiai ir tiksliai suformuluoti 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus	I - 6494
	b) Dėl ketvirtos pagrindo dalies, susijusios su motyvavimo pareigos pažeidimu	I - 6496

* Proceso kalba: prancūzų.

B — Dėl antrojo pagrindo, susijusio su klaidingu Pirmosios instancijos teismo pripažinimu, kad Komisija padarė pakankamai akivaizdų privatiems asmenims teises suteikiančios teisės normos pažeidimą	I - 6497
1. Šalių argumentai	I - 6497
2. Teisingumo Teismo vertinimas	I - 6502
a) Dėl pirmosios pagrindo dalies, susijusios su faktų teisinio kvalifikavimo klaida	I - 6502
b) Dėl antrosios pagrindo dalies, susijusios su naudojimosi problemos koncentracijai keliami rizika	I - 6505
C — Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su Pirmosios instancijos teismo klaidingu pripažinimu, jog egzistuoja tiesioginis priežastinis ryšys tarp Komisijos klaidos ir žalos, kurią „Schneider“ patyrė dėl Legrand perleidimo kainos nuolaidos	I - 6509
1. Šalių argumentai	I - 6509
2. Teisingumo Teismo vertinimas	I - 6511
a) Dėl priimtinumą	I - 6511
b) Dėl esmės	I - 6513
VII — Dėl skundžiamo sprendimo dalinio panaikinimo padarinių	I - 6518
A — Dėl žalos, kurią sudaro „Schneider“ patirtos dalyvavimo atnaujintoje koncentracijos patikrinimo procedūroje išlaidos	I - 6518
B — Dėl žalos, susijusios su „Schneider“ suteikta „Legrand“ perleidimo kainos nuolaida	I - 6520
VIII — Dėl bylinėjimosi išlaidų	I - 6521
	I - 6459

Byloje C-440/07 P

dėl 2007 m. rugsėjo 21 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama M. Petite, F. Arbault, T. Christoforou, R. Lyal ir C.-F. Durand, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Schneider Electric SA, įsteigtai Reuil-Malmaison (Prancūzija), atstovaujamai advokatų M. Pittie ir A. Winckler,

ieškovei pirmojoje instancijoje,

Vokietijos Federacinei Respublikai,

I - 6460

Prancūzijos Respublikai,

įstojusioms į bylą šalims pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, A. Ó Caoimh ir J.-C. Bonichot, teisėjai J. Makarczyk, P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis, A. Borg Barthet ir L. Bay Larsen (pranešėjas),

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,
posėdžio sekretorius M.-A. Gaudissart, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. gruodžio 3 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2009 m. vasario 3 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Apeliaciniu skundu Europos Bendrijų Komisija prašo Teisingumo Teismo panaikinti 2007 m. liepos 11 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą (T-351/03, Rink. p. II-2237, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo:
 - iš Europos bendrijos priteista, pirma, atlyginti *Schneider Electric SA* (toliau – *Schneider*) patirtas dalyvavimo po 2002 m. spalio 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimų *Electric prieš Komisiją* (T-310/01, Rink. p. II-4071, toliau – sprendimas *Schneider I* ir T-77/02, Rink. p. II-4201, toliau – sprendimas *Schneider II*) atnaujintoje koncentracijos kontrolės procedūroje išlaidas ir, antra, atlyginti dvi trečiąsias žalos, kurią *Schneider* patyrė dėl *Legrand SA* (toliau – *Legrand*) perleidimo kainos nuolaidos, kurią ji turėjo suteikti mainais į šios operacijos faktinio įvykdymo termino atidėjimą iki 2002 m. gruodžio 10 dienos,
 - atmesta likusi ieškinio dalis,
 - šalys įpareigtos per tris mėnesius pateikti Pirmosios instancijos teismui jų bendru sutarimu parengtą pirmosios žalos dalies įvertinimą, o nesudarius tokio susitarimo – jų siūlomas sumas,

- nurodyta atlikti ekspertizę siekiant įvertinti antrąją žalos dalį,

- nuspręsta padidinti ieškovei atlygintiną sumą priteisiant palūkanas už laikotarpį nuo 2002 m. gruodžio 10 d., t. y. žalos, susijusios su faktiniu *Legrand* perleidimo įvykdymu, atsiradimo datos, iki juos priteisiančio sprendimo paskelbimo dienos, o už paskesnę laikotarpį – palūkanas už pradelstą terminą nuo pastarosios datos iki visiško sprendimo įvykdymo,

- atidėtas bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimas.

I — Teisinis pagrindas

- 2 Pagal 1989 m. gruodžio 21 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 4064/89 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (OL L 395, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 31) su pakeitimais, padarytais 1997 m. birželio 30 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1310/97 (OL L 180, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 t., p. 164, toliau – reglamentas), 2 straipsnį į šio reglamento taikymo sritį patenkančias koncentracijas, siekiant nustatyti, ar jos suderinamos su bendrąja rinka, vertina Komisija.

- 3 Pagal to paties reglamento 4 straipsnio 1 dalį apie tokią koncentraciją ne vėliau kaip per savaitę nuo sutarties sudarymo, oficialaus pasiūlymo paskelbimo arba kontrolinio įmonės akcijų paketo įsigijimo pranešama Komisijai.

4 Šio reglamento 6 ir 8 straipsniuose nurodyta:

- Komisija nagrinėja pranešimus iš karto juos gavusi;
- nustačiusi, kad nors koncentracija, apie kurią pranešta, patenka į šio reglamento taikymo sritį, tačiau nekelia rimtų abejonių dėl suderinamumo su bendrąja rinka, ji nusprendžia neprieštarauti ir pripažįsta šią koncentraciją suderinama su bendrąja rinka;
- nustačiusi priešingai, kad koncentracija, apie kurią pranešta, patenka į šio reglamento taikymo sritį ir kelia rimtų abejonių dėl suderinamumo su bendrąja rinka, ji nusprendžia pradėti procedūrą;
- nustačiusi, kad koncentracijoje dalyvaujančioms įmonėms padarius pakeitimus koncentracija, apie kurią pranešta, daugiau nebekelia rimtų abejonių, ji gali nuspręsti paskelbti šią koncentraciją suderinama su bendrąja rinka;
- nustačiusi, kad koncentracija nesuderinama su bendrąja rinka, ji priima sprendimą, skelbiantį koncentraciją nesuderinama su bendrąja rinka;
- tokiu atveju, jei koncentracija jau yra įvykdyta, Komisija gali sprendimu, skelbiančiu koncentraciją nesuderinamą su bendrąja rinka, arba atskiru sprendimu pareikalauti atskirti sujungtas įmones arba turtą, nutraukti bendrą kontrolę arba imtis bet kokių kitų veiksmingų konkurencijos sąlygoms atkurti reikalingų veiksmų.

- 5 Reglamento 7 straipsnio 1 dalyje skelbiama, kad koncentracija negali būti vykdoma nei prieš pranešant apie ją, nei prieš paskelbiant ją suderinama su bendrąja rinka.
- 6 Tačiau vadovaujantis 7 straipsnio 3 dalimi ši nuostata neužkerta kelio vykdyti oficialų pasiūlymą pirkti arba mainyti, apie kurį pranešta Komisijai, su sąlyga, kad įgijėjas nesinaudos atitinkamų vertybinių popierių suteikiama balsavimo teise arba naudosis ja tik tam, kad išsaugotų visą investicijų vertę ir remdamasis Komisijos suteiktu leidimu nukrypti nuo šių nuostatų.
- 7 Pagal 10 straipsnio 1 dalį sprendimą dėl koncentracijos, apie kurią pranešta, pripažinimo suderinama arba pradėti dėl jos išsamų tyrimą Komisija turi priimti ne vėliau kaip per vieną mėnesį, skaičiuojant nuo kitos dienos po tos dienos, kai gautas pranešimas apie koncentraciją, arba, jei kartu su pranešimu pateikiama ne visa informacija, kitą dieną po tos dienos, kai gaunama visa informacija.
- 8 10 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatyta, kad pradėjus išsamaus tyrimo procedūrą sprendimai dėl koncentracijų, apie kurias pranešta, turi būti priimami ne vėliau kaip per keturis mėnesius nuo procedūros pradžios.
- 9 Pagal 10 straipsnio 5 dalį, kai Teisingumo Teismas priima sprendimą visiškai ar iš dalies panaikinti Komisijos sprendimą, priimtą pagal šį reglamentą, visi šiame reglamente nustatyti terminai pradedami skaičiuoti iš naujo nuo teismo sprendimo priėmimo dienos.
- 10 Pagal 10 straipsnio 6 dalį, jeigu Komisija nepriėmė sprendimo pradėti išsamaus tyrimo procedūrą dėl koncentracijos, apie kurią pranešta, per vieną mėnesį nuo dienos,

einančios po pranešimo arba išsamios informacijos gavimo, arba, pradėjus išsamaus tyrimo procedūrą, – sprendimo pripažinti koncentraciją suderinama per keturis mėnesius nuo šios procedūros pradžios, laikoma, kad koncentracija buvo paskelbta suderinama su bendrąja rinka.

- 11 Reglamento 18 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad prieš priimdama bet kokį sprendimą, be kita ko, sprendimą pripažinti koncentraciją nesuderinama su bendrąja rinka, Komisija kiekviename tyrimo etape, įskaitant ir 19 straipsnyje numatytas konsultacijas Patariamajame komitete, suteikia suinteresuotosioms įmonėms galimybę pareikšti nuomonę dėl jiems pareikštų prieštaravimų.
- 12 18 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad Komisija grindžia savo sprendimus tik tais prieštaravimais, dėl kurių suinteresuotiesiems asmenims buvo suteikta galimybė pateikti paaiškinimus, ir kad vykstant procedūrai visiškai garantuojama šalių teisė į gynybą.

II — Faktinės bylos aplinkybės

- 13 2001 m. vasario 16 d. Prancūzijoje įsteigtos patronuojančios bendrovės *Schneider* ir *Legrand*, kurių kontroliuojamos dvi įmonių grupės gamina ir parduoda elektros tiekimo, pramoninės kontrolės ir automatizavimo sektoriui skirtas prekes ir sistemas (*Schneider*) bei žemosios įtampos elektros prietaisus (*Legrand*), vadovaudamosi reglamento 4 straipsnio 1 dalimi, informavo Komisiją apie *Schneider* ketinimą įsigyti *Legrand* įmonę oficialaus pasiūlymo mainyti būdu.
- 14 Manydama, kad koncentracija kelia rimtų abejonių dėl suderinamumo su bendrąja rinka, Komisija pradėjo išsamaus tyrimo procedūrą.

- 15 2001 m. rugpjūčio 3 d. ji nusiuntė *Schneider* pranešimą apie kaltinimus, kuriame daro išvadą, kad šia koncentracija sukurama arba sustiprinama dominuojanti padėtis tam tikrų valstybių sektorinėse rinkose.
- 16 2001 m. rugpjūčio 6 d. Vertybinių popierių komisija priėmė nuomonę dėl *Schneider* oficialaus pasiūlymo mainyti rezultato. Užbaigus koncentraciją *Schneider* įgijo 98,7% *Legrand* akcijų.
- 17 2001 m. rugpjūčio 16 d. atsakyme į pranešimą apie kaltinimus koncentracijos dalyvės užginčijo Komisijos pasirinktą rinkų apibrėžimą ir koncentracijos poveikio šioms rinkoms įvertinimą.
- 18 2001 m. rugpjūčio 29 d. įvyko koncentracijos dalyvių ir atitinkamų Komisijos tarnybų susitikimas, skirtas aptarti, kaip galima pakeisti koncentracijos sąlygas, kad nekiltų Komisijos nurodytų konkurencijos problemų.
- 19 *Schneider* pasiūlė Komisijai keletą korekcinį priemonių.
- 20 Baigdama išsamaus tyrimo procedūrą Komisija nusprendė, kad koncentracija nesuderinama su bendrąja rinka. Jos nuomone, dėl šios koncentracijos, pirma, atsirastų dominuojanti padėtis, turinti stiprų veiksmingos konkurencijos trukdymo poveikį skirtingų valstybių, t. y. Danijos, Graikijos, Ispanijos, Prancūzijos, Italijos, Portugalijos ir Jungtinės Karalystės, sektorinėms rinkoms ir, antra, ši dominuojanti padėtis sustiprėtų įvairiose Prancūzijos sektorinėse rinkose.

- 21 2001 m. spalio 10 d. Komisija priėmė Sprendimą 2004/275/EB, kuriuo pripažino koncentraciją nesuderinama su bendrąja rinka (OL L 101, 2004, p. 1, toliau – neigiamas sprendimas) ir kuriame nusprendė, kad *Schneider* pasiūlytos koncentracijos korekcinės priemonės neišsprendžia nustatytų konkurencijos problemų.
- 22 2001 m. spalio 24 d. ji informavo *Schneider* apie antrąjį pranešimą apie kaltinimus, kuriuo siekiama atskirti *Schneider* nuo *Legrand*.
- 23 2001 m. gruodžio 13 d. *Schneider* pareiškė Pirmosios instancijos teisme ieškinį dėl neigiamo sprendimo panaikinimo (byla T-310/01) ir, remdamasi Procedūros reglamento 76a straipsniu, atskirai paprašė Pirmosios instancijos teismo spręsti bylą taikant pagreitintą procedūrą.
- 24 2002 m. sausio 23 d. Pirmosios instancijos teismas šį atskirąjį prašymą atmetė.
- 25 2002 m. sausio 30 d. Komisija priėmė Sprendimą 2004/276/EB (OL L 101, 2004, toliau – atskyrimo sprendimas), kuriuo, remdamasi Tarybos reglamento (EEB) Nr. 4064/89 8 straipsnio 4 dalimi, nurodė atskirti įmones.
- 26 Šiuo sprendimu *Schneider* nurodyta atsiskirti nuo *Legrand* per 9 mėnesius, t. y. iki 2002 m. lapkričio 5 dienos.
- 27 Pareiškimu, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2002 m. kovo 18 d., *Schneider* pareiškė ieškinį dėl atskyrimo sprendimo (byla T-77/02), prašymą taikyti

pagreitintą procedūrą ir prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones sustabdant atskyrimo sprendimo vykdymą (byla T-77/02 R).

- 28 Sprendimu, apie kurį pranešta 2002 m. kovo 25 d., patenkintas prašymas taikyti pagreitintą procedūrą byloje T-77/02.
- 29 2002 m. balandžio 23 d. įvykus teismo posėdžiui byloje T-77/02 R dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, 2002 m. gegužės 8 d. laišku Komisija pratęsė terminą, skirtą *Schneider* atsiskirti nuo *Legrand*, iki 2003 m. vasario 5 d., nesustabdydama reikalavimo atsiskirti vykdymo.
- 30 2002 m. gegužės 3 d. Pirmosios instancijos teismas patenkino *Schneider* prašymą nagrinėti bylą T-310/01 pagal pagreitintą procedūrą, atsižvelgęs į tai, kad ši 2002 m. balandžio 12 d. pateikė sutrumpintą savo ieškinio redakciją.
- 31 Atsižvelgusi į tai, kad 2002 m. gegužės 8 d. laišku Komisija pratęsė terminą atsiskyrimui įvykdyti, *Schneider* atsiėmė prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo byloje T-77/02 R.
- 32 *Schneider* pasirengė atsiskirti nuo *Legrand* tuo atveju, jeigu būtų atmesti abu jos ieškiniai dėl panaikinimo. Šiuo tikslu 2002 m. liepos 26 d. ji sudarė perleidimo sutartį su konsorciumu *Wendel-KKR*. Ši perleidimo sutartis turėjo būti įvykdyta ne vėliau kaip 2002 m. gruodžio 10 dieną. Neigiamo sprendimo panaikinimo atveju *Schneider* turėjo teisę nutraukti šią sutartį iki 2002 m. gruodžio 5 d., sumokėdama 180 milijonų eurų sutarties nutraukimo išmoką.

- 33 2002 m. spalio 22 d. Sprendimu *Schneider I* Pirmosios instancijos teismas panaikino neigiamą sprendimą, motyvuodamas koncentracijos poveikio kitų nei Prancūzija valstybių sektorinėms rinkoms tyrimo bei įvertinimo klaidomis ir gynybos teisių pažeidimu įvertinant koncentracijos poveikį Prancūzijos sektorinėse rinkose bei *Schneider* pasiūlytas korekcines priemones.
- 34 Dėl kitų nei Prancūzija valstybių sektorialių rinkų jis nusprendė, kad Komisija pervertino dėl koncentracijos susidariusio naujojo vieneto ekonominę galią ir nepakankamai įvertino dviejų šio vieneto stambių konkurentų ekonominę galią kai kuriose rinkose, taip pervertindama jo paties pajėgumą.
- 35 Nagrinėdamas Prancūzijos sektorines rinkas, kurioms praneštoji koncentracija turi poveikio, jis nusprendė dėl vieno iš *Schneider* nurodytų pagrindų, jog Komisija pažeidė gynybos teises išsamaus tyrimo procedūroje.
- 36 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas pripažino, kad perskaičius 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešimą apie kaltinimus negalima teigti, jog jame būtų pakankamai aiškiai ir tiksliai aprašytas *Schneider* pozicijų sustiprėjimas kitų Prancūzijos žemosios įtampos elektros prietaisų platintojų atžvilgiu, kurį lemia ne vien *Legrand* pardavimo apimčių elektros paskirstymo dėžėms skirtų dalių rinkose padidėjimas, bet ir *Legrand* vyravimas už elektros paskirstymo dėžutės montuojamų žemosios įtampos elektros prietaisų segmentuose.
- 37 Be to, jis nurodė, kad nors bendrojoje pranešimo apie kaltinimus išvadoje minimos įvairios koncentracijos paveiktos nacionalinės sektorinės rinkos, nepateikiama įrodymų, kad vienos iš dviejų atitinkamo produkto rinkoje veikiančių įmonių pozicijoms sustiprinti būtų kaip nors naudojamos kitos įmonės pozicijomis kitoje sektorinėje rinkoje (toliau – naudojimasis).

- 38 Todėl Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad pranešimas apie kaltinimus nesudarė galimybių *Schneider* išsamiai įvertinti visą Komisijos nustatytų konkurencijos problemų apimtį Prancūzijos žemosios įtampos elektros prietaisų rinkos platinimo grandyje.
- 39 Jis nusprendė, kad dėl šios priežasties *Schneider* neturėjo galimybės naudingai užginčyti Komisijos teiginio esmę bei naudingai ir laiku pateikti pasiūlymus dėl atitinkamų koncentracijos sąlygų korekcinį priemonių.
- 40 Sprendime *Schneider II* Pirmosios instancijos teismas panaikino atskyrimo sprendimą tuo pagrindu, kad jis yra panaikintojo neigiamo sprendimo įgyvendinimo priemonė.
- 41 Komisija neskundė sprendimų *Schneider I* ir *Schneider II* apeliacine tvarka ir jie įsiteisėjo.
- 42 2002 m. lapkričio 13 d. laišku Komisija informavo *Schneider*, kad tam tikrose Prancūzijos sektorinėse rinkose koncentracija gali kelti grėsmę konkurencijai dėl *Schneider* ir *Legrand* rinkų sutapimo didžiąja dalimi, jų tradicinės konkurencijos išnykimo, *Schneider* ir *Legrand* įmonėms priklausančių prekių ženklų stiprumo, jų įtakos didmenininkams ir konkurentų negalėjimo atsispirti konkurenciniam spaudimui, kurį *Legrand* turėjo dar iki koncentracijos pradžios.
- 43 Komisijos nuomone, dėl koncentracijos kiekvienoje atitinkamoje rinkoje, kurioje viena ar kita iš koncentracijos dalyvių iki šios operacijos turėjo dominuojančią padėtį, išnyks vienas iš tiesioginių konkurentų, kuris, net ir atskirai veikdamas, turėjo galimybę daryti

konkurencinį spaudimą dominuojančiai įmonei naudodamasis labai stipriomis įmonių grupės, kuriai pats priklauso, pozicijomis kituose to paties sektoriaus segmentuose.

- 44 2002 m. lapkričio 14 d. *Schneider* pasiūlė Komisijai korekcines priemones, pašalinančias *Schneider* ir *Legrand* veiklos rūšių sutaptį atitinkamose Prancūzijos sektorinėse rinkose.
- 45 2002 m. lapkričio 15 d. *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* (C 279, p. 22) Komisija paskelbė nuomonę dėl koncentracijos patikrinimo atnaujinimo nurodydama, kad vadovaujantis reglamento 10 straipsnio 5 dalimi tyrimui nustatyti terminai pradedami skaičiuoti nuo 2002 m. spalio 23 d., t. y. kitos dienos po sprendimo *Schneider I* paskelbimo, ir pakviesdama suinteresuotuosius asmenis pateikti galimas pastabas.
- 46 2002 m. lapkričio 25 d. laišku *Schneider* atkreipė Komisijos dėmesį į tai, kad 2002 m. lapkričio 13 d. laiške nurodyti argumentai, nesant išnagrinėto koncentracijos poveikio kiekvienai atskirai rinkai, yra netikslūs tiek pagal savo pobūdį, tiek pagal apimtį ir negali patvirtinti konkurencijai prieštaraujančio poveikio atitinkamoms rinkoms ir kad Komisijos bendro pobūdžio argumentai neatitinka tikrovės.
- 47 2002 m. lapkričio 29 d. laišku Komisija informavo *Schneider*, kad šios pasiūlytų korekcinų priemonių nepakanka visiems iš koncentracijos išplaukiantiems konkurencijos apribojimams pašalinti, nes lieka abejonių dėl perleistų veiklos sričių gyvybingumo bei autonomijos ir pasiūlytų priemonių tinkamumo sukurti atsvarą *Schneider-Legrand* vieneto galiai.
- 48 2002 m. gruodžio 2 d. laišku *Schneider* atsakė, jog dėl Komisijos pozicijos, priimtos šiame pažengusiame procedūros etape, diskusijų tęsimas nebeturi prasmės ir kad

užbaigdama daugiau nei metus trunkantį neapibrėžtumą ji nusprendė parduoti *Legrand* konsorciui *Wendel-KKR*.

- 49 2002 m. gruodžio 3 d. Komisijai atsiųstu faksu *Schneider* patvirtino savo sprendimą. Ji nurodė, jog vadovaujantis 2002 m. liepos 26 d. perleidimo sutarties sąlygomis jai nebereikia imtis jokių veiksmų tam, kad būtų įvykdytas *Legrand* pardavimas konsorciui *Wendel-KKR*, ir kad tai įvyks 2002 m. gruodžio 10 dieną.
- 50 2002 m. gruodžio 4 d. Sprendimu Komisija pradėjo išsamaus tyrimo procedūrą tuo pagrindu, kad *Schneider* pasiūlytos korekcinės priemonės tame tyrimo etape nepašalina rimtų abejonių dėl koncentracijos suderinamumo su bendrąja rinka, kiek tai susiję su jos poveikiu neigiamame sprendime nurodytoms Prancūzijos sektorinėms rinkoms.
- 51 2002 m. gruodžio 11 d. *Schneider* patvirtino Komisijai, kad 2002 m. gruodžio 10 d. perleido *Wendel-KKR* turimą dalį *Legrand* akcijų.
- 52 2002 m. gruodžio 13 d. laišku Komisija informavo *Schneider* apie išsamaus tyrimo procedūros nutraukimą dėl išnykusio dalyko.
- 53 2003 m. vasario 10 d. *Schneider* pareiškė ieškinį dėl 2002 m. gruodžio 4 d. Sprendimo pradėti išsamaus tyrimo procedūrą ir 2002 m. gruodžio 13 d. Sprendimo nutraukti šią procedūrą panaikinimo (byla T-48/03).

- 54 2004 m. spalio 29 d. Nutartimis *Schneider Electric prieš Komisiją* (T-310/01 DEP ir T-77/02 DEP) Pirmosios instancijos teismas nustatė, kad *Schneider* išlaidos, kurias jai turi apmokėti Komisija, sudaro 419 595,32 eurų byloje T-310/01 ir 426 275,06 eurų byloje T-77/02 ir T-77/02 R.
- 55 2006 m. sausio 31 d. Nutartimi *Schneider Electric prieš Komisiją* (T-48/03, Rink. p. II-111) Pirmosios instancijos teismas atmetė byloje T-48/03 pareikštą ieškinį dėl panaikinimo kaip nepriimtina tu pagrindu, kad sprendimas pradėti išsamaus tyrimo procedūrą ir sprendimas nutraukti procedūrą nėra *Schneider* nenaudai priimti aktai.
- 56 2006 m. balandžio 12 d. dėl šios nutarties *Schneider* pateikė apeliacinį skundą.
- 57 Ši apeliacinį skundą Teisingumo Teismas atmetė 2007 m. kovo 9 d. Nutartimi *Schneider Electric prieš Komisiją* (C-188/06 P).

III — Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

- 58 2003 m. spalio 10 d. *Schneider* Pirmosios instancijos teisme pareiškė ieškinį prieš Komisiją prašydama priteisti žalos, kurią ji mano patyrusi dėl koncentracijos, apie kurią pranešė, suderinamumo su bendrąja rinka patikrinimo procedūros neteisėtumo, atlyginimą.

59 Ji Pirmosios instancijos teismo paprašė:

- priteisti iš Bendrijos sumokėti jai 1 663 734 716,76 euro, iš jų atėmus bylose T-310/01 DEP ir T-77/02 DEP priimtose nutartyse dėl priteistų sumų apskaičiavimo nurodytomis sumomis, ir 4 % dydžio palūkanas nuo priteistos sumos nuo 2002 m. gruodžio 4 d. iki visiškai priteistos sumos sumokėjimo bei mokesčio, kurį *Schneider* privalės sumokėti už priteistąją kompensaciją, sumą,

- subsidiariai:
 - pripažinti ieškinį priimtiniu,

 - pripažinti Bendrijos deliktinę atsakomybę,

 - paskirti procedūrą *Schneider* faktiškai patirtos žalos atlygintinai sumai nustatyti,

 - priteisti iš Komisijos visas bylinėjimosi išlaidas.

- 60 2003 m. gruodžio 11 d. Pirmosios instancijos teismas nusprendė apriboti teisinius ginčus Bendrijos deliktinės atsakomybės atsiradimo principo ir patirtos žalos įvertinimo metodo klausimais.
- 61 2004 m. balandžio 20 d. ir gruodžio 6 d. Nutartimis Vokietijos Federacinei Respublikai buvo leista įstoti į bylą palaikyti Komisijos, o Prancūzijos Respublikai – *Schneider* reikalavimus.
- 62 Skundžiamu sprendimu Pirmosios instancijos teismas nusprendė taip, kaip minėta 1 punkte.
- 63 Skundžiamo sprendimo 152 ir 156 punktuose jis nusprendė, kad sprendimu *Schneider I* nustatytas gynybos teisių pažeidimas, susijęs su atitinkamomis Prancūzijos sektori-nėmis rinkomis, aiškiai ir sunkiai pažeidžia teises privatiems asmenims suteikiančią teisės normą, įtvirtintą reglamento 18 straipsnio 1 ir 3 dalyse.
- 64 Skundžiamo sprendimo 155 punkte Pirmosios instancijos teismas atmetė Komisijos argumentą, grindžiamą ypatingais sunkumais, su kuriais ji susiduria išsamaus tyrimo procedūroje, nurodydamas:

„Nėra pagrįstas atsakovės argumentas, kad iš esmės sunku parengti visapusišką rinkų analizę esant griežtai nustatytiems terminams, nes šiuo atveju žalą sukėlusį aplinkybė yra ne atitinkamų rinkų analizė pranešime apie kaltinimus arba sprendimas dėl nesuderinamumo, bet neįtraukimas į pranešimą apie kaltinimus nuorodos, turėjusios svarbią reikšmę jos pasekmėms ir sprendimo dėl nesuderinamumo rezoliucinei daliai. Ši nuoroda nebūtų sukėlusį jokių ypatingų techninių sunkumų ir nereikalavo jokio ypatingo papildomo tyrimo, kurio nebūtų buvę galima atlikti dėl laiko trūkumo, ir jos

nebuvimas negali būti pateisinamas netyčine ar atsitiktine redakcine klaida, kuri būtų ištaisyta skaitant visą pranešimą apie kaltinimus.“

- 65 To paties sprendimo 157 punkte jis padarė išvadą, kad nagrinėjamu atveju Komisijai nepaisius gynybos teisių padaryta klaida, galinti užtraukti deliktinę Bendrijos atsakomybę.
- 66 Nagrinėdamas žalos ir priežastinio ryšio tarp Komisijos klaidos ir šios žalos buvimo klausimus, skundžiamo sprendimo 269 punkte jis nurodė, jog nors dėl pakankamai akivaizdaus gynybos teisių pažeidimo neigiamas sprendimas tampa neteisėtu, iš to neišplaukia, kad, nesant tokio pažeidimo, koncentracija būtų buvusi pripažinta suderinama su bendrąja rinka.
- 67 Skundžiamo sprendimo 278 punkte Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad nustatytas neigiamas sprendimo trūkumas neatėmė iš *Schneider* jokios teisės į suderinamumą pripažįstantį sprendimą, kuris pateisintų tai, kad visos šių teisių atėmimo finansinės pasekmės, visų pirma susijusios su pareiga perleisti *Legrand* akcijas, būtų pripažintos Bendrijos padaryta žala.
- 68 Skundžiamo sprendimo 279 punkte jis taip pat nusprendė, kad *Schneider* negali tvirtinti patyrusi žalą, kurią sudaro visa 2001 m. spalio 10 d. jos turėtų *Legrand* akcijų vertės sumažėjimo suma, nes nėra pakankamo tiesioginio priežastinio ryšio tarp šios žalos ir įvykio – Bendrijos atsakomybę sukeliančio pažeidimo.

69 Kita vertus, 288 ir 316 punktuose jis pripažino pakankamai akivaizdų priežastinį ryšį tarp neteisėto veiksmo ir *Schneider* patirtų dviejų rūšių žalos, t. y.:

- įmonės patirtos dalyvavimo po 2002 m. spalio 22 d. Pirmosios instancijos teismo panaikintų sprendimų atnaujintoje koncentracijos patikrinimo procedūroje išlaidos,
- perleidimo kainos nuolaida, kurią *Schneider* turėjo suteikti *Legrand* akcijų perėmėjui mainais į šio perleidimo nukėlimą iki bus išnagrinėtos tuo metu Bendrijos teisme nagrinėtos bylos, kad neišnyktų jų dalykas.

70 Dėl su atnaujinta patikrinimo procedūra susijusių išlaidų, t. y. konsultacijų, honorarų ir įvairaus pobūdžio administracinių išlaidų, jis 301 punkte nurodė, kad jei 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus būtų buvęs suformuluotas naudojimusi grindžiamas kaltinimas, *Schneider* neabejotinai būtų pateikusi dėl jo pastabas ir prireikus parengusi atitinkamas korekcines priemones iki Komisija priims sprendimą dėl koncentracijos suderinamumo, kaip ji tai padarė panaikinus šį sprendimą bei atnaujinus patikrinimo procedūrą.

71 Tačiau tame pačiame skundžiamo sprendimo punkte jis nusprendė, kad prieš dvylika mėnesių nutrauktos administracinės procedūros atnaujinimas remiantis naujais teisiniais pagrindais bendrovei *Schneider* lėmė daug didesnę našta nei atsakymas į tą patį kaltinimą pirmojoje kontrolės procedūroje, kai įmonė ir jos patarėjai aktyviai dalyvavo susirinkimuose ir keitėsi informacija su kompetentingomis Komisijos tarnybomis.

- 72 Dėl *Schneider* suteiktos perleidimo kainos nuolaidos jis 308 punkte nurodė, kad ši įmonė buvo priversta vienu metu derėtis ir 2002 m. liepos 26 d. sudaryti *Legrand* perleidimo sutartį atidedant šio jos įgyvendinimo datą iki 2002 m. gruodžio 10 dienos.
- 73 311 punkte jis nusprendė, kad pareiga atidėti faktinį pirkimo įgyvendinimą neabejotinai paskatino *Schneider* nuleisti *Wendel-KKR* kainą, palyginti su ta, kurią ji būtų gavusi, jei nesant neteisėto neigiamo sprendimo būtų buvęs sutartas besąlyginis pardavimas.
- 74 312 punkte jis pripažino, kad 2002 m. gruodžio 10 d. pardavimo atidėjimas buvo neatsiejamas nuo *Legrand* akcijų vertės sumažėjimo rizikos, susijusios su galimu šių akcijų kurso nuvertėjimu per atidėjimo laikotarpį, ir už šią riziką *Wendel-KKR* turėjo būti atlyginta.
- 75 Skundžiamo sprendimo 322 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad žala dėl perleidimo kainos nuolaidos lygi skirtumui tarp faktiškai sutartos perleidimo kainos ir tos, kurią *Schneider* būtų galėjusi gauti, jei užbaigiant pirmąją patikrinimo procedūrą 2001 m. spalio 10 d. jos atžvilgiu būtų priimtas teisėtas sprendimas dėl koncentracijos suderinamumo.
- 76 Tačiau 329 punkte jis pabrėžė, jog visiškai teisėtai įgydama *Legrand* kontrolę *Schneider* prisiėmė ir visą riziką, kad šios operacijos atžvilgiu bus priimtas sprendimas pripažinti koncentraciją nesuderinama su bendrąja rinka ir įpareigoti atskirti jau sujungtas bendroves.

- 77 330 punkte atsižvelgęs į įvykusio susijungimo dydį ir reikšmingai išaugusią dviejų Prancūzijos žemosios įtampos elektros prietaisų sektorinėje rinkoje vyraujančių subjektų ekonominę galią, jis nusprendė, jog *Schneider* negalėjo nežinoti, kad vykdomas susijungimas gali arba sukurti, arba sustiprinti dominuojančią padėtį didelėje bendrosios rinkos dalyje ir kad dėl to Komisija gali jį uždrausti.
- 78 Iš to jis 334 punkte padarė išvadą, kad *Schneider* tenka atsakomybė už trečdalį suteiktos nuolaidos.
- 79 Tokiomis aplinkybėmis 335 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad Bendrija privalo atlyginti tik du trečdalius šios žalos.
- 80 Galiausiai 342 ir 344–346 punktuose jis nusprendė priteisti *Schneider* naudai šios žalos atlyginimą nuo 2002 m. gruodžio 10 d., t. y. su *Legrand* faktiniu perleidimu susijusios žalos atsiradimo, padidintą tam tikra procentine išraiška nuo priteistos sumos už laikotarpį iki įvertintą žalą patvirtinsiančio teismo sprendimo paskelbimo bei palūkanas už pradelstą terminą nuo pastarosios datos iki visiško priteistos sumos sumokėjimo.

IV — Šalių reikalavimai

- 81 Komisija prašo Teisingumo Teismo panaikinti skundžiamą sprendimą ir priteisti bylinėjimosi išlaidas iš *Schneider*.

82 *Schneider* prašo Teisingumo Teismo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti bylinėjimosi išlaidas iš Komisijos.

V — Apeliacinio skundo pagrindai

83 Grįsdama apeliaciją Komisija formaliai nurodo septynis panaikinimo pagrindus, kurie iš esmės gali būti suskirstyti į penkis.

84 Šiais pagrindais Komisija kaltina Pirmosios instancijos teismą, kad jis padarė šias klaidas:

- skundžiamo sprendimo 155 punkte pripažino naudojimusi grindžiamo kaltinimo „nenurodymą“ 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus ir nusprendė, kad šio kaltinimo formulavimas nekeltų „ypatingų techninių sunkumų“,
- skundžiamo sprendimo 156 punkte pripažino, kad Komisija padarė pakankamai akivaizdų teisių privatiems asmenims suteikiančios teisės normos pažeidimą,
- skundžiamo sprendimo 316 punkte pripažino tiesioginį priežastinį ryšį tarp Komisijos klaidos ir *Schneider* žalos, patirtos dėl *Legrand* perleidimo kainos nuolaidos mainais į 2002 m. liepos 26 d. sutarto pirkimo faktinio įgyvendinimo nukėlimą iki 2002 m. gruodžio 10 d.,

- skundžiamo sprendimo 288 punkte nustatė *Schneider* neminėtą žalos pagrindą, t. y. kainos nuolaidą, sutartą mainais į *Legrand* perleidimo įsigaliojimo nukėlimą iki 2002 m. gruodžio 10 d.,

- padarė teisės klaidą skundžiamo sprendimo 345 ir 346 punktuose priteisdamas kompensacines palūkanas nuo su tariama perleidimo kainos nuolaida susijusios žalos už laikotarpį nuo 2002 m. gruodžio 10 d. iki įvertintą žalą patvirtinančio teismo sprendimo paskelbimo dienos, nors tokios palūkanos gali būti priteisiamos tik išimtiniais atvejais.

VI — Dėl apeliacinio skundo

A — *Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su tuo, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai pripažino naudojimąsi grindžiamo kaltinimo „nenurodymą“ 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus ir nusprendė, kad šio kaltinimo formulavimas nekelia „ypatingų techninių sunkumų“*

1. Šalių argumentai

85 Komisija primena, kad pirmojoje instancijoje vykusiame procese ji neginčijo pažeidusi *Schneider* teisę būti išklaustyta koncentracijos patikrinimo procedūroje. Tačiau ji teigia ginčijanti tai, jog nustatytas pažeidimas užtraukia Bendrijos atsakomybę.

86 Pirmąjį pagrindą ji dalija į keturias dalis.

87 Ji nurodo, kad skundžiamo sprendimo 155 punkte pripažindamas naudojimusi grindžiamo kaltinimo „nenurodymą“ 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus ir tame pačiame punkte nusprenddamas, kad šio kaltinimo formulavimas visiškai nekėlė ypatingų techninių sunkumų, Pirmosios instancijos teismas:

— pažeidė sprendimo *Schneider I res judicata* galią,

— konstatavo faktų neatitinkančias aplinkybes,

— iškraipė įrodymus,

— pažeidė motyvavimo pareigą.

88 Sprendimo *Schneider I* 455 punkte Pirmosios instancijos teismas iš tikrųjų paprasčiausiai konstatavo, kad naudojimusi grindžiamas kaltinimas nebuvo suformuluotas „pakankamai aiškiai ir tiksliai“. Papriekaištavęs Komisijai, kad parengė pranešimą apie kaltinimus „visiškai neužsimindama apie kokį nors naudojimąsi“, jis tik pažymėjo, kad užbaigdamą įvertinimą Komisija nepakankamai aiškiai identifikavo šį konkretų kaltinimą.

89 Tačiau darytina išvada, jog Pirmosios instancijos teismas manė, kad apie šį kaltinimą bent jau netiesiogiai buvo užsiminta pačioje motyvuojamojoje pranešimo apie kaltinimus dalyje.

- 90 Ši išvada atskleidžia antrą neatitiktį tarp sprendimo *Schneider I* ir skundžiamo sprendimo, kurio 155 punkte daroma aiški išvada apie kaltinimo nenurodymą, ir ši neatitiktis nebūtų ištaisyta „skaitant visą pranešimą apie kaltinimus“.
- 91 Trečia šių dviejų sprendimų neatitiktis yra skirtingas pasekmių, kurios *Schneider* atsirado dėl pranešimo apie kaltinimus trūkumų, vertinimas.
- 92 Šiuo atžvilgiu Komisija tvirtina, kad sprendimo *Schneider I* 453 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog iš pranešimo apie kaltinimus formuluotės *Schneider* negalėjo įvertinti Prancūzijos rinkoje nustatytų konkurencijos problemų „viso turinio“, o skundžiamo sprendimo 152 punkte jis pripažino, kad *Schneider* „negalėjo žinoti“, jog nepasiūlius adekvačių dėl koncentracijos susidariusios naudojimosi situacijos korekcinų priemonių ji neturi „jokios galimybės“ tikėtis, kad bus priimtas sprendimas pripažinti suderinamumą su bendrąja rinka.
- 93 Komisijos teigimu, iš šio dviejų sprendimų palyginimo matyti, kad sprendime *Schneider I* Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog *Schneider* turi galimybę sužinoti, kad naudojimasis konkurencijos požiūriu yra problema, tačiau ji negalėjo įvertinti viso šios problemos sudaromos kliūties turinio, nes jis nebuvo aiškiai suformuluotas pranešimo apie kaltinimus išvadoje. Skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas nusprendė priešingai, kad *Schneider* negalėjo žinoti apie problemą, taigi ji niekada net nebuvo tikra, ar turėtų siūlyti adekvačias priemones padėčiai ištaisyti.
- 94 Komisija, be kita ko, pastebėjo, kad Pirmosios instancijos teisme ji nurodė esant sunkumų per labai griežtą reglamente įtvirtintą terminą atlikti sudėtingą rinkų tyrimą byloje, kuri pati yra sudėtinga. Ji, be to, pabrėžė, kad pranešimo apie kaltinimus

rengimas yra labai keblus veiksmas, kurį reikia atlikti netrukus po procedūros pradžios ir tyrimo pabaigos tam, kad šalys galėtų pateikti savo pastabas.

- 95 Komisija priekaištauja Pirmosios instancijos teismui iškraipius jos argumentus nusprendžiant, kad jais nurodomi tik sudėtingo rinkų įvertinimo sunkumai ir kad dėl to šie argumentai nėra reikšmingi, nes žalą sukėles įvykis faktiškai yra jokių ypatingų techninių sunkumų nekeliantis informacijos nenurodymas pranešime apie kaltinimus, nereikalaujantis jokio papildomo specialaus tyrimo, kurio atlikti nebūtų įmanoma dėl laiko sumetimų, ir nepriskirtinas nenumatytam arba atsitiktiniam redakcijos trūkumui.
- 96 Komisijos teigimu, šie Pirmosios instancijos teismo motyvai, kiek jais konstatuojamos faktinės aplinkybės, yra akivaizdžiai klaidingi jam įvertinti proceso metu pateiktų įrodymų atžvilgiu ir yra įrodymų iškraipymas.
- 97 Bet kuriuo atveju Pirmosios instancijos teismas pažeidė motyvavimo pareigą, kiek tai susiję su atsižvelgimu į naudojimosi grindžiamą kaltinimą, jo nenurodymu ir ypatingų techninių sunkumų nebuvimu jam nurodyti.
- 98 Visas skundžiamas sprendimas turi būti visiškai panaikintas remiantis vien pirmuoju pagrindu.
- 99 *Schneider* prašo atmesti šį pagrindą.

100 Ji tvirtina, kad jis nepriimtinas, nes Komisija:

— ginčija nustatytas faktines aplinkybes,

— kelia naujus kaltinimus, neva, pirma, apie naudojimąsi grindžiamą kaltinimą buvo bent jau netiesiogiai užsiminta 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus, kaip tai sprendime *Schneider I* netiesiogiai konstatavo Pirmosios instancijos teismas, ir, antra, tame pačiame sprendime *Schneider I* Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog *Schneider* turėjo galimybių sužinoti, kad konkurencijos požiūriu naudojimasis kelia problemų,

— nepaaiškino, kaip įrodymų iškraipymas ir motyvavimo pareigos pažeidimas pagrindžia jos nurodytą pagrindą.

101 Bet kuriuo atveju šis pagrindas yra nepagrįstas.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

a) Dėl pagrindo pirmųjų trijų dalių, susijusių su sprendimo *Schneider I res judicata* galios pažeidimu, netikslių faktų nustatymu ir įrodymų iškraipymu

- ¹⁰² *Res judicata* galia siejama su fakto ir teisės klausimais, kurie buvo realiai arba neišvengiamai išspręsti teismo sprendimu (žr., be kita ko, 2002 m. spalio 15 d. Sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ir C-254/99 P, Rink. p. I-8375, 44 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).
- ¹⁰³ Be to, iš EB 225 straipsnio ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos matyti, kad tik Pirmosios instancijos teismas turi kompetenciją, pirma, konstatuoti faktus, išskyrus atvejus, kai jo konstatuotų aplinkybių neatitiktis tikrovei matyti iš jam pateiktos bylos medžiagos, ir, antra, įvertinti šiuos faktus. Taigi Teisingumo Teismas neturi kompetencijos nei konstatuoti faktų, nei iš principo nagrinėti įrodymų, kuriuos Pirmosios instancijos teismas pripažino pagrįsdamas šiuos faktus. Jeigu šie įrodymai buvo gauti teisėtai, paisyta bendrųjų teisės principų ir procesinių normų, taikomų įrodinėjimo naštos paskirstymui ir įrodymų tyrimui, tik Pirmosios instancijos teismas gali nustatyti jam pateiktos medžiagos vertę. Taigi šis įvertinimas, kaip toks, išskyrus šių įrodymų iškraipymo atvejus, nėra teisės klausimas ir todėl nepatenka į apeliacinio skundo pagrindu atliekamos Teisingumo Teismo peržiūros taikymo sritį (žr., be kita ko, 2008 m. liepos 10 d. Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America prieš Impala*, C-413/06 P, Rink. p. I-4951, 29 punktą).
- ¹⁰⁴ Kitaip tariant, Pirmosios instancijos teismo konstatuoti faktai ir įrodymų įvertinimas yra teisės klausimai, kuriems taikoma apeliacinio skundo pagrindu atliekama Teisingumo Teismo peržiūra, jei Pirmosios instancijos teismo konstatuotų faktų neatitiktis tikrovei matyti iš byloje esančių dokumentų arba iškraipomi įrodymai (šiuo atžvilgiu žr. 1999 m. kovo 4 d. Sprendimo *Ufex ir kt. prieš Komisiją*, C-119/97 P, Rink. p. I-1341, 66 punktą).

105 Pirmąją nagrinėjamo pagrindo dalimi, susijusia su sprendimo *Schneider I res judicata* galia, Komisija siekia parodyti, kad skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas atsižvelgė į fakto klausimus, prieštaraujančius tiems, kurie realiai arba neišvengiamai buvo išspręsti jau įsiteisėjusiame sprendime *Schneider I*.

106 Antrąją ir trečiąją to paties pagrindo dalimis Komisija iš esmės siekia parodyti, kad atsižvelgiant į minėtą teismo praktiką:

— skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismo konstatuotų aplinkybių neatitiktis sprendime *Schneider I* realiai pripažintiems faktams matyti tiesiogiai iš jų tekstų,

— skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas iškraipė sprendimo *Schneider I*, laikytino įrodymu, kuris prireikus turi būti aiškinamas nustatant su Bendrijos deliktine atsakomybe susijusias faktines aplinkybes, prasmę.

107 Taigi vertinant pirmąsias tris šio pagrindo dalis būtina išnagrinėti šiuos klausimus:

— kokiais fakto klausimais Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 152 ir 156 punktuose pagrindė išvadą apie apribojimų, kurie Komisijai tenka paisant *Schneider* teises į gynybą, „aiškų ir sunkų pažeidimą“,

— ar šie fakto klausimai sprendime *Schneider I* išspręsti,

— ar skundžiamame sprendime pripažintieji fakto klausimai prieštarauja sprendime *Schneider I* išspręstiesiems.

108 Taigi reikia kartu nagrinėti visoms trimis dalims pagrįsti nurodytus argumentus, susijusius su naudojimusi grindžiamo kaltinimo paminėjimu pranešime apie kaltinimus bei sunkumais, darančiais šį kaltinimą neįmanomą pakankamai aiškiai ir tiksliai suformuluoti šiame išsamaus tyrimo procedūros akte.

109 Tačiau reikia pastebėti, kad antroji ir trečioji dalys susilieja su pirmąja tiek, kiek jos susijusios su faktais, kurie pagal minėto plano analizę pasirodys esantys realiai ir neišvengiamai jau išspręsti sprendime *Schneider I*. Šios dalys yra savarankiškos tik tiek, kiek susijusios su faktais, kurie pasirodys neišspręsti sprendime *Schneider I*.

i) Dėl naudojimusi grindžiamo kaltinimo paminėjimo 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus

110 Skundžiamo sprendimo 140 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodo, kad vykstant procesui *Schneider* teigė, jog 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus Komisija nepakankamai aiškiai ir tiksliai suformulavo savo nepritarimą koncentracijos suderinamumui, grindžiamą naudojimusi atitinkamomis Prancūzijos žemosios įtampos elektros prietaisų sektorinėmis rinkomis didmeninėje prekyboje.

111 Pateikdamas savo vertinimą Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 145–150 punktuose visų pirma primena pagal reglamento 18 straipsnį Komisijai tenkančių pareigų turinį ir apimtį. Iš to jis to paties sprendimo 151 punkte daro išvadą, kad *Schneider* remiasi teises privatiems asmenims pagal Bendrijos deliktinės atsakomybės tvarką suteikiančios teisės normos pažeidimu.

112 Toliau 152 punkte jis nusprendė, jog „šiuo atveju akivaizdus ir sunkus reglamento 18 straipsnio 1 ir 3 dalių pažeidimas kyla dėl aplinkybės, kad Komisija, kaip ir šioje byloje, parengė pranešimą apie kaltinimus taip, kad [*Schneider*], kaip paaiškėja iš sprendimo *Schneider I*, negalėjo žinoti, jog nepateikusi tinkamų korekcinų priemonių, skirtų sumažinti arba panaikinti *Legrand* pozicijų Prancūzijos sektorinėse rinkose sutvirtinimo situacijas, ji neturėtų jokios galimybės tikėtis, kad susitarimas dėl koncentracijos būtų pripažintas suderinamu su bendrąja rinka“.

113 Šia skundžiamo sprendimo 152 punkto formuluote, kurioje vienos iš Bendrijos atsakomybės atsiradimo sąlygų buvimas pagrindžiamas nuoroda į tai, kas „matyti iš sprendimo *Schneider I*“, Pirmosios instancijos teismas savo išvadą apie „akivaizdų ir sunkų pažeidimą“ atitinkamame motyvavimo etape neišvengiamai grindžia šio sprendimo *Schneider I* 440–461 punktuose pateikta analize, perimdamas jame pavartotas formuluotes su pranešimo apie kaltinimus susijusioms aplinkybėms apibūdinti.

114 Taigi, kiek tai susiję su 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešimo apie kaltinimus redakcija, jis atsižvelgia į šiuos sprendimo *Schneider I* 445 ir 453 punktuose realiai konstatuotus ir įvertintus faktus:

— kad „pakankamai aiškiai ir tiksliai aprašytas *Schneider* pozicijų sustiprėjimas kitų Prancūzijos žemosios įtampos elektros prietaisų platintojų atžvilgiu, kurių lemia ne

vien *Legrand* pardavimo apimčių elektros paskirstymo dėžėms skirtų dalių rinkose padidėjimas, bet ir *Legrand* vyravimas už elektros paskirstymo dėžutės montuojamų žemosios įtampos elektros prietaisų segmentuose“,

- „bendrojoje pranešimo apie kaltinimus išvadoje minimos įvairios koncentracijos paveiktos nacionalinės sektorinės rinkos, tačiau nepateikiama įrodymų, kad vienos iš dviejų atitinkamo produkto rinkoje veikiančių įmonių pozicijoms sustiprinti būtų kaip nors naudojamos kitos įmonės pozicijomis kitoje sektorinėje rinkoje“,
- „pranešimas apie kaltinimus nesudarė galimybių *Schneider* išsamiai įvertinti visą Komisijos nustatytą su koncentracija, apie kurią pranešta, susijusių konkurencijos problemų apimtį Prancūzijos žemosios įtampos elektros prietaisų rinkos platinimo grandyje“.

115 Taigi, skundžiamame sprendime pateikdamas nuorodą į sprendimą *Schneider I*, Pirmosios instancijos teismas, kaip ir sprendime *Schneider I*, ne remiasi visišku ir paprasčiausiu naudojimosi grindžiamo kaltinimo nenurodymu 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus, bet atsižvelgia būtent į nepakankamai aiškų ir tikslų naudojimosi klausimo išdėstymą pranešimo apie kaltinimus tekste bei šio klausimo aiškaus paminėjimo nebuvimą bendrojoje šio pranešimo išvadoje.

116 Tokiomis aplinkybėmis jo negalima kaltinti pažeidus šių klausimų išsprendimo sprendimu *Schneider I res judicata* galią.

117 Šios išvados nepaneigia aplinkybė, kad skundžiamo sprendimo 155 punkte atmesdamas argumentą, Komisijos pateiktą ginčijant jos atsakomybę, Pirmosios instancijos teismas nurodė, jog žalą sukėlęs įvykis yra „neįtraukimas į pranešimą apie kaltinimus nuorodos, turėjusios svarbią reikšmę jos pasekmėms ir [neigiamo] sprendimo <...> rezoliucinei daliai“. Pirmiau apibūdintame kontekste pavartotą „svarbios nuorodos neįtraukimo“

formuluotę reikia suprasti kaip reiškiančią pakankamai aiškios ir tikslios informacijos apie naudojimąsi grindžiamą kaltinimą nenurodymą.

- 118 Bet kuriuo atveju Pirmosios instancijos teismo pavartoto žodžio „nenurodymas“ negalima vertinti kaip neva lėmusio klaidingą šio teismo įvertinimą, pateiktą skundžiamo sprendimo 152 punkte, jog *Schneider* „negalėjo žinoti, jog nepateikusi tinkamų korekcinų priemonių, skirtų sumažinti arba panaikinti *Legrand* pozicijų Prancūzijos sektorinėse rinkose sutvirtinimo situacijas, ji neturėtų jokios galimybės tikėtis, kad susitarimas dėl koncentracijos būtų pripažintas suderinamu su bendrąja rinka“.
- 119 Sprendime *Schneider I* Pirmosios instancijos teismas turėjo patikrinti, ar pranešimas apie kaltinimus leido *Schneider* sužinoti, kad naudojimąsi kitos įmonės padėtimi gali būti koncentracijos pripažinimo nesuderinama su bendrąja rinka priešastimi, t. y. galutine kliūtimi įgyvendinti koncentraciją.
- 120 Tačiau, kaip ir visiškas kaltinimo nepaminėjimas, nepakankamai aiški ir tiksli jo redakcija, kuri, kaip nurodyta sprendimo *Schneider I* 453 punkte, neleidžia įvertinti tam tikrų konkurencijos problemų „visos apimtys“, kliūdo atitinkamoms įmonėms sužinoti apie šių problemų reikšmę patikrinimo procedūros baigčiai.
- 121 Todėl Pirmosios instancijos teismas sprendimo *Schneider I* 455, 456, 458 ir 460 punktuose nusprendė, kad (iš) *Schneider*:

— „atimta galimybė naudingai užginčyti Komisijos pripažinimą, kad dėl *Legrand* vyrvavimo už elektros paskirstymo dėžutės montuojamų žemosios įtampos elektros

prietaisų sektoriuje *Schneider* dominuojanti padėtis elektros paskirstymo dėžučių ir joms skirtų dalių sektoriaus platinimo grandyje sustiprės“,

- „[neturėjo] progos atsakydama į pranešimą apie kaltinimus bei 2001 m. rugpjūčio 21 d. susitikime naudingai pateikti pastabas šiuo atžvilgiu“,
- „reikia vertinti kaip negavusią galimybės naudingai ir laiku pateikti pasiūlymus perleisti pakankamai akcijų, kad būtų išspręstos Komisijos nustatytos konkurencijos problemos nagrinėjamosiose Prancūzijos sektorinėse rinkose“,
- „galėjo netiesiogiai prarasti galimybę gauti Komisijos pritarimą pasiūlytiems pakeitimams, jei pranešimą apie koncentraciją pateikusioms dalyvėms būtų suteikta proga laiku pateikti pasiūlymus atsisakyti koncentracijos, tam tikru mastu išsprendžiant visas Komisijos nustatytas su platinimu Prancūzijoje susijusias konkurencijos problemas.“

¹²² Šiuo atžvilgiu sprendimo *Schneider I* formuluotės „atimta galimybė“, „neturėjo progos“, „negavusi galimybės“, „galėjo netiesiogiai prarasti galimybę“ reiškia Pirmosios instancijos teismo vertinimą, kad dėl pranešimo apie kaltinimus trūkumo *Schneider* atsidūrė tokioje padėtyje, kai neįmanoma žinoti naudojimosi grindžiamo kaltinimo reikšmės priimant sprendimą.

¹²³ Tokiomis aplinkybėmis skundžiamo sprendimo 152 punkte nurodydamas, kad „[*Schneider*] negalėjo žinoti, jog nepateikusi tinkamų korekcinų priemonių [...] ji

neturėtų jokios galimybės tikėtis, kad susitarimas dėl koncentracijos būtų pripažintas suderinamu su bendrąja rinka“, Pirmosios instancijos teismas ne pateikia skirtingą nei sprendime *Schneider I* vertinimą, o tik kitais žodžiais išreiškia tą patį vertinimą.

124 Be to, skundžiamo sprendimo 155 punkte pažymėdamas, kad „skaitant visą pranešimą apie kaltinimus“ nebūtų „ištaisytos“ jo redakcijos problemos, Pirmosios instancijos teismas taip pat nepateikia kitokio įvertinimo. Aplinkybę, į kurią atsižvelgta sprendime *Schneider I*, kad neįmanoma sužinoti, kokią konkrečiai kliūtį kelia naudojimas, reikia pripažinti kaip reiškiančią būtent tai, kad viso pranešimo apie kaltinimus perskaitymas nekompensuoja redakcijos trūkumų.

125 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad negalima sutikti su Komisijos argumentais dėl naudojimosi grindžiamo kaltinimo nurodymo 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus.

ii) Dėl sunkumų, darančių naudojimosi grindžiamą kaltinimą neįmanomą pakankamai aiškiai ir tiksliai suformuluoti 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus

126 Dėl sprendimo *Schneider I* 437 ir paskesnių punktų visų pirma reikia konstatuoti, kad šiame sprendime Pirmosios instancijos teismas nebandė nustatyti faktinės aplinkybės, ar naudojimosi grindžiamo kaltinimo paminėjimas 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešime apie kaltinimus Komisijai kėlė „ypatingų techninių sunkumų“.

127 Taip pat reikia konstatuoti, kad šis fakto klausimas yra ne fakto konstatavimas, bet fakto vertinimas.

- 128 Todėl pirmosios dvi pagrindo dalys dėl atitinkamai *res judicata* galios pažeidimo ir konstatuoto fakto neatitikties tikrovei, kiek jos susijusios su šiuo fakto klausimu, yra nereikšmingos.
- 129 Kalbant apie trečiąją pagrindo dalį, reikia patikrinti, ar Pirmosios instancijos teismo pripažinimas, kad naudojimusi grindžiamas kaltinimas „nekelia jokių ypatingų sunkumų“, padarytas remiantis iškraipytais įrodymais.
- 130 Šiuo atžvilgiu reikia pripažinti, kad prieš pranešime apie kaltinimus nurodant kaltinimą, kaip antai naudojimasis, jo pagrįstumo nereikia pagrįsti išsamiau ekonominiu įvertinimu.
- 131 Tokį pagrindimą, kuris koncentracijų srityje iš tikrųjų gali kelti didelių sunkumų, reikia atlikti tik vėlesniame procedūros etape ir atsižvelgus, be kita ko, į atitinkamų įmonių, pranešimu apie kaltinimus tinkamai informuotų apie konkurencijos problemą tam, kad galėtų veiksmingai pasinaudoti teise į gynybą, pastabas.
- 132 Pranešimo apie kaltinimus etape Komisija turi tik pakankamai aiškiai ir tiksliai nurodyti naudojimosi problemą, kuri gali būti kliūtis pripažinti koncentracijos suderinamumą.
- 133 Atsižvelgiant į šiuos argumentus, reikia pripažinti, kad Pirmosios instancijos teismo vertinimas, jog nebuvo ypatingų techninių sunkumų nurodyti naudojimosi problemą, nebuvo padarytas iškraipius jam pateiktus įrodymus.

134 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad reikia atmesti pirmojo pagrindo pirmąsias tris dalis.

b) Dėl ketvirtos pagrindo dalies, susijusios su motyvavimo pareigos pažeidimu

135 Iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad motyvavimo pareiga iš Pirmosios instancijos teismo nereikalaujama pateikti tekstą, kuriame išsamiai ir vienas po kito būtų išnagrinėti visi ginčo šalių suformuluoti argumentai, ir kad dėl to motyvavimas gali būti implicitinis, jeigu jis leidžia suinteresuotiesiems asmenims sužinoti priežastis, dėl kurių Pirmosios instancijos teismas atmetė jų argumentus, o Teisingumo Teismui – turėti pakankamai informacijos, kad galėtų vykdyti kontrolę (žr., be kita ko, 2008 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *FIAMM ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, C-120/06 P ir C-121/06 P, Rink. p. I-6513, 96 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

136 Skundžiamo sprendimo 152 punkte aptardamas pranešimo apie kaltinimus formuluotes Pirmosios instancijos teismas dėl naudojimosi grindžiamo kaltinimo klausimo pateikia nuorodą į tai, kas „paaiškėja iš sprendimo *Schneider I*“.

137 Kaip minėta 114 punkte, taip jis nurodo faktines aplinkybes, į kurias atsizvelgta sprendimo *Schneider I* 445 ir 453 punktuose ir kurios nagrinėtos atsakant į pirmąsias tris pirmojo pagrindo dalis. Iš to galima suprasti, kad savo išvadą apie „akivaizdų ir sunkų pažeidimą“ jis grindžia būtent šiomis faktinėmis aplinkybėmis.

138 Be to, kaip matyti iš 117 punkto, šia nuoroda apibūdinamas kontekstas, leidžiantis suprasti formuluotės „nuoroda, turėjusi svarbią reikšmę“, kuri vėliau pavartota skundžiamo sprendimo 155 punkte, prasmę.

- 139 Dėl išvados, kad naudojimusi grindžiamo kaltinimo nurodymas pranešime apie kaltinimus nesudarė jokių ypatingų techninių sunkumų, tame pačiame skundžiamo sprendimo 155 punkte Pirmosios instancijos teismas, pateikdamas pakankamai motyvų, pabrėžia, kad iš esmės reikia skirti, pirma, iš esmės atliekamą atitinkamų rinkų įvertinimą nesuderinamumui su bendrąja rinka atskleisti nuo paprasčiausios užuominos apie konkurencijos problemą po to, kai suinteresuotos įmonės pateikė pastabas, galinčias sukliudyti pripažinti koncentraciją suderinama su bendrąja rinka.
- 140 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad pirmojo pagrindo ketvirtąją dalį taip pat reikia atmesti.
- 141 Todėl reikia atmesti visą pirmąjį pagrindą iš esmės, nesant reikalo nagrinėti jo priimtimumo.

B — Dėl antrojo pagrindo, susijusio su klaidingu Pirmosios instancijos teismo pripažinimu, kad Komisija padarė pakankamai akivaizdų privatiems asmenims teisės suteikiančios teisės normos pažeidimą

1. Šalių argumentai

- 142 Antrąjį pagrindą Komisija skaido į dvi dalis, atitinkamai susijusias su teisine faktų kvalifikavimo klaida ir motyvavimo pareigos pažeidimu.

- 143 Pirmąją šio pagrindo dalimi ji pripažįsta, kad pagal Bendrijos deliktinės atsakomybės sistemą, kai atitinkama institucija turi tik labai nedaug diskrecijos arba jos išvis neturi, paprasčiausio nusizengimo Bendrijos teisei gali pakakti, kad būtų padarytas pakankamai akivaizdus privatiems asmenims teises suteikiančios teisės normos pažeidimas.
- 144 Ji pripažįsta, kad, paisant reglamento 18 straipsnio 1 ir 3 dalyse įtvirtintos teisės būti išklaustyti, jai tenkanti pareiga pakankamai aiškiai ir tiksliai suformuluoti naudojimusi grindžiamą kaltinimą yra ne jos diskrecija, bet paprasčiausias atitinkamų procedūrinių normų taikymas.
- 145 Tačiau ji mano, kad Pirmosios instancijos teismas neišvengiamai turėjo ne tik atsižvelgti į tai, kad ji turi labai nedidelę diskreciją *Schneider* teisės būti išklaustyti atžvilgiu arba išvis jos neturi, bet ir į susidariusių situacijų, kurias institucija turėjo įveikti administracinėje procedūroje, sudėtingumą.
- 146 Ji primena Pirmosios instancijos teisme nurodžiusi, jog buvo itin sudėtinga parengti 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešimą apie kaltinimus ne tik dėl jai nustatytų terminų, bet visų pirma dėl konkurencijos problemų, kurias kėlė daug nacionalinių sektorinių rinkų apimanti koncentracija, apimties. Kiekvieno kaltinimo, kuriuos Komisija pateikė kiekvienos nacionalinės sektorinės rinkos atžvilgiu, aiškus ir pakankamai tikslus nurodymas atskirai būtų padaręs sudėtingesnį ne tik šio teksto supratimą, bet ir jo rengimą.
- 147 Pats naudojimusi grindžiamas kaltinimas buvo itin sudėtingas dar ir dėl to, kad jo parengimui ir aprašymui reikėjo įvertinti ne atskirai paimtos kiekvienos nacionalinės sektorinės rinkos, kaip antai kitų pranešime apie kaltinimus nurodytų kaltinimų atveju,

bet išilginį visų kiekvienos valstybės narės žemosios įtampos elektroninių prietaisų rinkų, įskaitant tų sektorinių rinkų, kuriose koncentracija nekėlė horizontalios konkurencijos problemos, pjūvį.

148 Naudojimusi, kuris yra sudėtingas ekonominis terminas, grindžiamam kaltinimui išdėstyti būtų reikėję susieti koncentracijos dalyvių pozicijas su jų konkurentų pozicijomis keliose kiekvienos valstybės narės sektorinėse rinkose ir atskirai išnagrinėti platinimo struktūrą bei tiekėjų ir didmenininkų santykius kiekvienoje valstybėje narėje.

149 Komisija pabrėžia, kad ji šiuos sunkumus nurodo ne todėl, kad įrodytų naudojimosi grindžiamo kaltinimo pagrįstumą, o pagrįsdama ypatingą sudėtingumą, kurį jai kėlė pakankamai aiškus ir tikslus formulavimas.

150 Ji atkreipia dėmesį į tai, kad Pirmosios instancijos teisme *Schneider* nurodė, jog po pranešimo apie koncentraciją ji ginčijo tam tikrą naudojimąsi, o tai neva turėjo palengvinti Komisijai suformuluoti šį kaltinimą pakankamai aiškiai ir tiksliai. Tačiau Komisija atsikirta, kad ši aplinkybė tik dar labiau sušvelnina padarytą procedūrinį pažeidimą.

151 Komisija patvirtina, jog kadangi *Schneider* pati sumažino naudojimosi veiksnio poveikį, aplinkybė, kad atitinkamas kaltinimas nebuvo suformuluotas pakankamai aiškiai ir tiksliai, bet kuriuo atveju negali sudaryti pakankamai akivaizdaus pažeidimo.

152 Ji tvirtina, kad nagrinėjamu atveju Pirmosios instancijos teismas turėjo nuspręsti, jog per labai trumpą laiką turėdama parengti 145 puslapių pranešimą apie kaltinimus ji

atsidūrė sunkiai suvaldomoje situacijoje, todėl nebuvo pakankamai akivaizdaus pažeidimo.

153 Antrojo pagrindo antrąja dalimi Komisija tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas turėjo ypač kruopščiai nurodyti motyvus, kuriais vadovaudamasis jis padarė išvadą, jog sprendime *Schneider I* konstatuotas pažeidimas yra pakankamai akivaizdus.

154 Tačiau, Komisijos teigimu, šiuo klausimu skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas beveik nepateikė motyvų.

155 Toks motyvavimas neleidžia suprasti, kodėl nurodytos įvairaus pobūdžio objektyvios aplinkybės nesušvelnino pažeidimo įvertinimo.

156 Bet kuriuo atveju Pirmosios instancijos teismas nepakankamai atsakė į Komisijos argumentus, kad ji:

— iškėlė naudojimosi problemą keliuose pranešimo apie kaltinimus punktuose,

— nurodė sunkumus, susijusius su pranešimo apie kaltinimus parengimu per trumpą terminą ir sudėtingu tiek visų su esme susijusių klausimų, o ne tik dėl naudojimosi grindžiamo kaltinimo, tiek pasiūlytų pakeitimų įvertinimu,

- tvirtino, jog tai, kad *Schneider* pateikė Komisijai informaciją, parodančią, kad koncentracija nekelia jokių naudojimosi problemų, dar labiau sušvelnina padarytą procedūrinę klaidą,

- teigė, kad sprendime pripažinti nesuderinamumą ji galėjo savo nuožiūra teisėtai nurodyti naujus faktais ar teise grindžiamus argumentus dėl jau anksčiau nurodyto naudojimosi grindžiamo kaltinimo,

- nurodė, kad nagrinėjamų įvykių atsiradimo metu teismų praktikoje dar nebuvo aiškiai suformuluotas koncentracijų srities pranešimų apie kaltinimus aiškumo reikalavimas.

157 *Schneider* prašo atmesti antrąjį pagrindą.

158 Pirmoji šio pagrindo dalis yra nepriimtina, nes ja siekiama peržiūrėti jau įvertintus faktus ir pateikiamas naujas teiginys, neva buvo sudėtinga suformuluoti naudojimosi grindžiamą kaltinimą.

159 Bet kuriuo atveju šis pagrindas esąs nepagrįstas.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

a) Dėl pirmosios pagrindo dalies, susijusios su faktų teisinio kvalifikavimo klaida

- 160 Bendrijos deliktinės atsakomybės atsiradimas siejamas su tam tikrų sąlygų įvykdymu, kurioms neteisėto teisės akto atveju priskiriamas pakankamai akivaizdus privatiems asmenims teises suteikiančios teisės normos pažeidimas. Kalbant apie šią sąlygą, lemiamas Bendrijos teisės pažeidimo vertinimo kaip pakankamai akivaizdaus kriterijus yra tai, ar savo diskreciją Bendrijos institucija pažeidė aiškiai ir sunkiai. Jei ši institucija turi tik labai nedaug diskrecijos arba jos išvis neturi, paprasčiausio nusižengimo Bendrijos teisei gali pakakti, kad būtų padarytas pakankamai akivaizdus pažeidimas (2007 m. balandžio 19 d. Sprendimo *Holcim (Deutschland) prieš Komisiją*, C-282/05 P, Rink. p. I-2941, 47 punktą ir jame nurodyta teismo praktika).
- 161 Prireikus Teisingumo Teismo atskleistoje Bendrijos deliktinės atsakomybės schemoje atsižvelgiama į reglamentuotinių situacijų sudėtingumą (minėto sprendimo *Holcim (Deutschland) prieš Komisiją* 50 punktą ir jame nurodyta teismo praktika).
- 162 Nagrinėjamu atveju neginčijama, kad nurodytą neteisėtumą sudaro, kaip skundžiamo sprendimo 145–151 punktuose teisingai nusprendė Pirmosios instancijos teismas, privatiems asmenims teises suteikiančios teisės normos, t. y. teisės į gynybą principo taikymui skirtos reglamento 18 straipsnio 3 dalies pažeidimas.
- 163 Šiuo atžvilgiu reikia pirmiausia pabrėžti, kad pranešimas apie kaltinimus yra esminis šio principo įgyvendinimo dokumentas.

- 164 Užtikrinant galimybę veiksmingai pasinaudoti teise į gynybą, šiuo dokumentu apibrėžiamas Komisijos pradėtos administracinės procedūros dalykas, taip užkertant jai kelią savo sprendime, kuriuo užbaigiama ši procedūra, remtis kitais kaltinimais (minėto sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America prieš Impala* 63 punktas).
- 165 Šiuo atžvilgiu iš reglamento 18 straipsnio 3 dalies išplaukia, jog jeigu po pranešimo apie kaltinimus atlikdama išsamų tyrimą Komisija nustato konkurencijos problemą, kurios lemiamas nesuderinamumas nebuvo aptartas arba nepakankamai aptartas šiame pranešime, ji turi arba atsisakyti šio kaltinimo galutinio sprendimo etape, arba prieš priimdama šį sprendimą sudaryti atitinkamoms įmonėms galimybę pateikti visas pastabas dėl jo esmės ir pasiūlyti atitinkamas korekcines priemones.
- 166 Toliau reikia pažymėti, kad Komisijai tenkanti pareiga pakankamai aiškiai ir tiksliai suformuluoti naudojimusi grindžiamą kaltinimą yra, kaip ji pati pripažįsta, paprasčiausias atitinkamų procedūrinių taisyklių taikymas, todėl *Schneider* teisės būti išklaustyti atžvilgiu ji turėjo labai nedidelę diskreciją arba išvis jos neturėjo.
- 167 Nagrinėjama pagrindo dalis grindžiama visų pirma priekaištu, kad Pirmosios instancijos teismui neatsižvelgė į situacijos sudėtingumą, kuris panaikina pakankamai akivaizdaus pažeidimo buvimą.
- 168 Ši pagrindo dalis grindžiama ta pačia prielaida, paneigiančia skundžiamo sprendimo 155 punkte nurodytą ir Pirmosios instancijos teismo kompetencijai priskiriamą vertinimą, kad naudojimusi grindžiamo kaltinimo įtraukimas į 2001 m. rugpjūčio 3 d. pranešimą apie kaltinimus visiškai nekėlė „ypatingų techninių sunkumų“.

169 Tačiau teiginys apie su šiuo vertinimu susijusių įrodymų iškraipymą 133 punkte jau pripažintas nepagrįstu.

170 Tokiomis aplinkybėmis Komisijos argumento apie spęstinios situacijos sudėtingumą, pateikto siekiant įrodyti teisinio kvalifikavimo klaidą, negalima priimti.

171 Antrojo pagrindo pirmoji dalis dar grindžiama priekaištu Pirmosios instancijos teismui, kad jis įvertino Komisijos elgesį kaip pakankamai akivaizdų pažeidimą, nors *Schneider*, nuo pat pranešimo apie koncentraciją siekdama sumenkinti naudojimosi problemos svarbą, žinojo apie jos keliamą pavojų konkurencijai, o tai turėjo sušvelninti padarytą procedūrinę klaidą.

172 Tačiau darant prielaidą, kad nuo pat pranešimo apie koncentraciją *Schneider* iš tikrųjų Komisiją prevenciškai įtikinėjo, jog ši koncentracija nekelia naudojimosi problemų, nepakankamai aiškaus ir tikslaus šia problema grindžiamo kaltinimo nurodymas pranešime apie kaltinimus ne tik nesuteikė šiai įmonei žinių apie dėl šios problemos kylančią nesuderinamumo pripažinimo riziką, bet priešingai, tik patvirtino jos nuomonę ir nutolino ją nuo papildomų motyvų nurodymo ir (arba) adekvačių priemonių pasiūlymo.

173 Iš to išplaukia, kad Pirmosios instancijos teismas nepadarė faktų teisinio vertinimo klaidos konstatavęs pakankamai akivaizdų pažeidimą ir nepripažinęs, pirma, sudėtingos situacijos egzistavimo bei, antra, *Schneider* žinojimo apie naudojimosi problemos keliamą riziką koncentracijai.

174 Darytina išvada, kad antrojo pagrindo pirmąją dalį reikia atmesti iš esmės, nesant reikalinga spręsti jo priimtumo klausimo.

b) Dėl antrosios pagrindo dalies, susijusios su naudojimosi problemos koncentracijai keliama rizika

175 Kaip matyti iš 135 punkto, motyvavimo pareiga iš Pirmosios instancijos teismo nereikalaujama pateikti išsamių atsakymų į visus ginčo šalių pateiktus argumentus ir pakanka tokio motyvavimo, net ir netiesioginio, kuris leistų suinteresuotiesiems asmenims žinoti jų pretenzijų nepatenkinimo priežastis, o Teisingumo Teismui – jį peržiūrėti.

176 Skundžiamame sprendime motyvuodamas savo išvadą apie pakankamai akivaizdaus pažeidimo buvimą Pirmosios instancijos teismas 145–150 punktuose visų pirma pabrėžia pranešimo apie kaltinimus svarbą teisės į gynybą įgyvendinimui ir nurodo kelis teismo praktikos precedentes.

177 Jis taip pat nurodo, kad:

— „[pagal reglamento] 18 straipsnio 3 dalį Komisija gali grįsti sprendimą pripažinti nesuderinamumą tik tais prieštaravimais, kuriais suinteresuotosioms įmonėms buvo suteikta galimybė pateikti savo pastabas“,

— „Bendrijos masto koncentracijoje dalyvaujančioms įmonėms, kaip viešosios valdžios institucijos sprendimų, reikšmingai paveikiančių jų interesus, adresatėms,

turi būti sudarytos galimybės naudingai išreikšti savo požiūrį ir šiuo tikslu jos turi būti aiškiai ir laiku informuotos apie prieštaravimų, Komisijos keliamų koncentracijos, apie kurią jos pranešė, atžvilgiu, esmę (šiuo atžvilgiu žr. 1975 m. spalio 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Transocean Marine Paint prieš Komisiją*, 17/74, Rink. p. 1063, 15 punktą ir 1999 m. kovo 4 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Assicurazioni Generali ir Unicredito prieš Komisiją*, T-87/96, Rink. p. II-203, 88 punktą),

- „šiuo klausimu ypač svarbus pranešimas apie kaltinimus, nes jis specialiai skirtas suteikti atitinkamoms įmonėms galimybę atsakyti į reguliuojančios institucijos išreikštas abejones, pirma, išreiškiant jų požiūrį šiuo klausimu ir, antra, nusprendžiant pateikti Komisijai priemones, skirtas koreguoti neigiamas susitarimo dėl koncentracijos, apie kurią pranešama, pasekmes“,

- „ši garantija, priskiriama pagrindinėms garantijoms, su kuriomis Bendrijos teisės sistemoje siejamas administracinių procedūrų vykdymas, yra ypatingai svarbi įmonių koncentracijos kontrolei (šiuo atžvilgiu žr. 1991 m. lapkričio 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Technische Universität München*, C-269/90, Rink. p. I-5469, 14 punktą).“

¹⁷⁸ Toliau skundžiamo sprendimo 152 punkte vertindamas pranešimo apie kaltinimus ydingos redakcijos pasekmes teisės į gynybą įgyvendinimui Pirmosios instancijos teismas nurodo sprendimą *Schneider I*.

179 Taip jis remiasi sprendimo *Schneider I 445, 453* ir paskesniuose punktuose pripažintomis aplinkybėmis, t. y. kad:

- pranešime nepakankamai aiškiai ir tiksliai aptartas naudojimosi grindžiamas kaltinimas,

- galutinėje šio pranešimo išvadoje neminimas joks naudojimas,

- šiuo pranešimu iš *Schneider* atimta galimybė naudingai užginčyti Komisijos teiginio esmę ir laiku pasiūlyti korekcines priemones.

180 Iš pastarųjų aplinkybių jis skundžiamo sprendimo 152 punkte, kurio turinys primintas 112 punkte, iš esmės daro lemiamos reikšmės išvadą, kad *Schneider* nebuvo sudaryta galimybė žinoti, jog naudojimosi problema gali lemti koncentracijos, apie kurią pranešta, pripažinimą nesuderinama.

181 Skundžiamo sprendimo 153 punkte ji atkreipia dėmesį į šios situacijos žalingas pasekmes pabrėždamas, jog dėl susidariusios situacijos *Schneider* pasiūlytos korekcinės priemonės dėl objektyvių priežasčių negalėjo išspręsti specifinės naudojimosi problemos nagrinėjamosiose Prancūzijos sektorinėse rinkose.

182 Galiausiai to paties sprendimo 155 punkte atskyręs išsamią konkurencijos problemos esmės analizę nuo šios problemos paprasčiausio paminėjimo Pirmosios instancijos teismas pripažįsta, kad paprasčiausias paminėjimas visiškai nekėlė ypatingų sunkumų, ir, konkrečiau kalbant, nagrinėja pažeidimo pripažinimo pakankamai akivaizdžiu sąlygą, siejamą su atsakymu į klausimą, ar spręstina situacija yra sudėtinga.

183 Reikia pripažinti, kad visais šiais argumentais Pirmosios instancijos teismas:

— sudarė Komisijai galimybę žinoti priežastis, dėl kurių jis pripažino padarius pakankamai akivaizdų pažeidimą, o Teisingumo Teismui – peržiūrėti šį teisinį kvalifikavimą,

— eksplicitiškai ir implicitiškai atsakė į ieškovės iškeltus argumentus.

184 Iš to išplaukia, kad antrojo pagrindo antrąją dalį reikia atmesti.

185 Taigi reikia atmesti visą antrąjį pagrindą.

C — Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su Pirmosios instancijos teismo klaidingu pripažinimu, jog egzistuoja tiesioginis priežastinis ryšys tarp Komisijos klaidos ir žalos, kurią „Schneider“ patyrė dėl Legrand perleidimo kainos nuolaidos

1. Šalių argumentai

186 Trečiąjį skundžiamo sprendimo panaikinimo pagrindą reikia suskirstyti į penkias dalis, susijusias su tuo, kad pripažindamas tiesioginį priežastinį ryšį tarp Komisijos klaidos ir žalos, kurią *Schneider* patyrė dėl *Legrand* perleidimo kainos nuolaidos, suteiktos už 2002 m. liepos 26 d. sutarto pirkimo-pardavimo realaus įvykdymo atidėjimą iki 2002 m. gruodžio 10 d., Pirmosios instancijos teismas:

- konstatavo tikrovės neatitinkančius faktus, skirtus šioms išvadoms: pirma, 2002 m. liepos 26 d. *Schneider* buvo priversta vesti derybas dėl *Legrand* perpardavimo ir jos perleidimo kainos; antra, sutarta 2002 m. gruodžio 10 d. data, iki kurios atidėtas pardavimo realus įvykdymas, buvo pakankamai vėlesnė nei numatyta sprendimo *Schneider I* paskelbimo data, ir, *Schneider* pasiūlius naujas korekcines priemones, būtų užtikrinusi jai galimybę pasiekti, kad Komisija peržiūrėtų koncentracijos vertinimą, ir, trečia, kad iš tikrųjų egzistavo priežastinis ryšys tarp pakankamai akivaizdaus pažeidimo ir *Schneider* suteiktos perleidimo kainos nuolaidos,
- nurodytais trim klausimais priimdamas sprendimą jis taip pat iškreipė įrodymus,
- padarė teisinio faktų kvalifikavimo klaidą,

- sprendimo 206–286 punktuose pateiktos analizės atžvilgiu nurodė motyvus, prieštaraujančius anksčiau pateiktiesiems, kuriais remdamasis Pirmosios instancijos teismas nenustatė pakankamai tvirto priežastinio ryšio tarp Komisijos klaidos ir viso nagrinėjamų akcijų vertės sumažėjimo laikotarpiu nuo tada, kai jas įsigijo *Schneider*, iki jų vėlesnio perleidimo,

- konstatavo tikrovės neatitinkančias aplinkybes ir padarė teisės klaidų nusprenddamas, kad savo veiksmais *Schneider* nepadidino žalos, nors priešinga išvada išplaukia iš šių motyvų: pirma, *Schneider* turėjo galimybę žinoti apie konkurencijos problemas, kurias neišvengiamai kelia dėl koncentracijos atsiradusi naudojimosi situacija, antra, ji atsiėmė prašymą sustabdyti atskyrimo sprendimo vykdymą, o vėliau nepateikė prašymo dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo įpareigojimui perleisti *Legrand* ir, trečia, ji pati pasirinko perleisti *Legrand* tą dieną, kurią neprivalėjo to daryti.

¹⁸⁷ Trečiajam pagrindui paremti Komisija, be kita ko, nurodo, kad priėmus sprendimus *Schneider I* bei *Schneider II*, ypač jais panaikinus atskyrimo sprendimą, 2002 m. gruodžio 10 d. *Schneider* neprivalėjo perleisti *Legrand*, t. y. nebuvo „nagrinėjamos žalos atsiradimo *sine qua non* sąlygos“.

¹⁸⁸ *Schneider* tvirtina, kad pirmosios trys dalys yra nepriimtinos, nes jomis siekiama grįžti prie skundžiamame sprendime konstatuotų faktų. Ji nurodo, kad penktoji pagrindo dalis taip pat yra nepriimtina, nes joje nurodyti argumentai šioje proceso stadijoje iškeliami pirmą kartą.

¹⁸⁹ Dėl likusių motyvų ji nurodo, kad trečiuoju pagrindu iškelti argumentai yra nepagrįsti arba nesvarbūs bylai.

2. Teisingumo Teismo vertinimas

¹⁹⁰ Pirmiausia reikia bendrai įvertinti trečiąją ir penktąją pagrindo dalis, nes jos susijusios su *Legrand* perdavimo realaus įvykdymo 2002 m. gruodžio 10 d. įtaka.

a) Dėl priimtinumų

¹⁹¹ Reikia priminti, kad Pirmosios instancijos teismui konstatavus ar įvertinus faktines aplinkybes, remiantis EB 225 straipsniu, Teisingumo Teismas yra kompetentingas patikrinti šių faktinių aplinkybių teisinį kvalifikavimą ir teisines išvadas, kurias Pirmosios instancijos teismas padarė jomis remdamasis (žr., be kita ko, minėto sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America prieš Impala* 29 punktą ir 2009 m. kovo 19 d. Sprendimo *Archer Daniels Midland prieš Komisiją*, C-510/06 P, Rink. p. I-1843, 105 punktą).

¹⁹² Bendrijos deliktinės atsakomybės srities klausimas apie priežastinio ryšio tarp įvykio ir žalos egzistavimą, šios atsakomybės atsiradimo sąlygą, yra teisės klausimas, todėl jam taikoma Teisingumo Teismo kontrolė.

¹⁹³ Tokiomis aplinkybėmis, kadangi trečioji nagrinėjamo pagrindo dalis susijusi su Pirmosios instancijos teismo teisinio faktų kvalifikavimo pripažįstant tiesioginį priežastinį ryšį tarp Komisijos klaidos ir *Schneider* nurodytos žalos kontrole ir kadangi, kaip bus atskleista toliau, ši kontrolė šiuo atveju gali būti atlikta nekvestionuojant nustatytų faktų ir jų įvertinimo, ši pagrindo dalis yra priimtina.

194 Be kita ko, reikia konstatuoti, kad, priešingai nei teigia *Schneider*, penktojo pagrindo argumentas, kad *Schneider* nusprendė perleisti *Legrand* tuomet, kai neturėjo tokios pareigos, pirmą kartą buvo iškeltas ne apeliacinio skundo etape.

195 Pirmojoje instancijoje pateiktame triplike ginčydama priežastinio ryšio egzistavimą Komisija aiškiai nurodė, kad:

- dėl Komisijos sprendimo, priimto paskelbus teismo sprendimus *Schneider I* ir *Schneider II*, pradėti išsamaus tyrimo procedūrą iš naujo, perleidimas netapo neišvengiamas,

- ji visiškai nereikalavo iš *Schneider* perleisti turimas akcijas, nors ši ir turėjo galimybę pasinaudoti šiam perleidimui taikoma taikaus nutraukimo sąlyga,

- *Schneider* laisva valia, o ne dėl kokios nors Komisijos klaidos pasirinko nesiūlyti atitinkamų korekcinų priemonių Prancūzijoje koncentracijos keliamoms problemoms išspręsti ir perleisti *Legrand*.

196 Tokiomis aplinkybėmis šio pagrindo penktoji dalis yra priimtina tiek, kiek ji susijusi su argumentu, kad *Schneider* pati pasirinko perleisti *Legrand* tuomet, kai dar neturėjo tokios pareigos.

b) Dėl esmės

¹⁹⁷ Skundžiamo sprendimo 303 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodo, kad jis turi išnagrinėti, ar neigiamo sprendimo neteisėtumas nesumažino *Schneider* turimų *Legrand* akcijų vertės iki sutartosios perleidimo sutartimi.

¹⁹⁸ To paties sprendimo 315 ir 316 punktuose jis daro išvadą, kad:

- neigiamu sprendimu padarytą teisės į gynybą pažeidimą reikia vertinti kaip pakankamai tiesioginiu ryšiu susijusį su perleidimo sutartimi numatytu *Legrand* pardavimo realaus įvykdymo atidėjimu iki 2002 m. gruodžio 10 d., nes šis atidėjimas buvo būtinas tam, kad *Schneider* galėtų naudingai įgyvendinti kiekvieno tikrinamo asmens teisę pasiekti, kad būtų priimtas teisinis sprendimas pripažinti koncentraciją, apie kurią tinkamai pranešta, suderinama su bendrąja rinka ir galimai būti išklaustyta procedūroje, kurioje jai užtikrinamos reikalaujamos garantijos,

- todėl jo pripažintą akivaizdų Bendrijos teisės pažeidimą reikia vertinti kaip susijusį ir dėl pakankamai tiesioginio priežastinio ryšio su žala, kurią *Schneider* patyrė dėl *Legrand* perleidimo kainos nuolaidos mainais į perleidimo realaus įvykdymo atidėjimą.

199 Pirmosios instancijos teismas daro šias išvadas skundžiamo sprendimo 304–312 punktuose remdamasis šiomis aplinkybėmis:

- derybų dėl *Legrand* perleidimo ir jos perleidimo sutarties sudarymas 2002 m. liepos 26 d. tiesiogiai išplaukė iš neigiamo sprendimo, kuris, nors ir neteisėtas, turėjo teisinį poveikį iki kol buvo panaikintas 2002 m. gruodžio 22 d. paskelbtu sprendimu *Schneider I*,
- šis neigiamas sprendimas vertė *Schneider* pradėti ir vesti derybas dėl akcijų perleidimo dar prieš priimant teismo sprendimą, išsprendžiantį jos ieškinį dėl panaikinimo,
- dėl neigiamo sprendimo 2002 m. liepos 26 d. sudarytame akte *Schneider* privalėjo ir nustatyti perleidimo kainą, ir užsitikrinti galimybę sustabdyti realų perleidimo vykdymą iki 2002 m. gruodžio 10 dienos,
- ši data buvo pakankamai vėlesnė nei numatyta sprendimo *Schneider I* paskelbimo data ir dar būtų leidusi *Schneider* sulaukti neigiamo sprendimo teisėtumo patvirtinimo jos ieškinio dėl panaikinimo atmetimo atveju, arba priešingu panaikinimo atveju *Schneider* pasiūlius naujas korekcines priemones būtų užtikrinusi jai galimybę pasiekti, kad Komisija peržiūrėtų koncentracijos vertinimą prieš priimdama teisėtą galutinį sprendimą dėl koncentracijos suderinamumo su bendrąja rinka,
- ši pareiga atskirti pardavimo realų įvykdymą neišvengiamai pastatė *Schneider* į tokią padėtį, kad ji turėjo nuleisti įgijėjui kainą, palyginti su ta, kurią būtų gavusi už besąlyginį pardavimą nesant neteisėto neigiamo sprendimo,

— nukeliant pardavimo įvykdymą į 2002 m. gruodžio 10 d. reikėjo pirkėjui sumokėti už *Legrand* akcijų vertės sumažėjimo riziką, galinčią realizuotis dėl neigiamo pramonės įmonių akcijų kurso svyravimo laikotarpiu nuo perleidimo sutarties pasirašymo iki vėliausios kontrahentų sutartos datos realiai įvykdyti pardavimą.

200 Reikia konstatuoti, jog 2002 m. liepos 26 d., t. y. *Schneider* ir *Wendel-KKR* sutarties dėl *Legrand* perleidimo, numatančios perleidimo įvykdymą vėliausiai iki einamųjų metų gruodžio 10 d. ir suteikiančios *Schneider* galimybę nutraukti sutartį sumokant 180 milijonų eurų kompensaciją, sudarymo dieną, pastaroji bendrovė privalėjo pradėti pardavimo procesą vykdydama atskyrimo sprendimą.

201 Tačiau reikia pažymėti, pirma, kad 2002 m. liepos 26 d., t. y. po *Schneider* prašymo dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo, kurį ji vėliau atsiėmė, Komisija jau buvo pratęsusi iš pradžių nustatytą terminą atsiskyrimui įvykdyti iki 2002 m. lapkričio 5 d. ir, antra, kad sutikęs nagrinėti bylą taikant pagreitintą procedūrą Pirmosios instancijos teismas sprendimu *Schneider I* panaikino Komisijos neigiamą sprendimą 2002 m. spalio 22 d., t. y. anksčiau nei sutartyje numatyta data perleidimui įvykdyti.

202 Tokiomis aplinkybėmis *Schneider* nusprendė nepasinaudoti nutraukimo galimybe, turima iki 2002 m. gruodžio 5 d., ir leisti vykdyti perleidimą 2002 m. gruodžio 10 dieną.

203 Iš bylos medžiagos matyti, kad ji šį sprendimą priėmė daugiausia remdamasi nuogastavimu, kad atnaujinus išsamaus tyrimo procedūrą, net ir pasiūlius korekcines

priemonės, nebus priimtas sprendimas pripažinti koncentraciją suderinama su bendrąja rinka, nes:

- rizika, kad bus priimtas sprendimas pripažinti nesuderinamumą su bendrąja rinka, neatsiejamai susijusi su kiekviena patikrinimo procedūra, nesvarbu, ar ji pradėta prieš pirmąjį sprendimą pripažinti nesuderinamumą panaikinimo, ar po jo, atnaujinus administracinę procedūrą,
- bet kuriuo atveju sprendimui pripažinti nesuderinamumą taikoma Bendrijos teismo kontrolė.

²⁰⁴ Tačiau logiška tolesnė neigiamo sprendimo ir atskyrimo sprendimo panaikinimo teisinė eiga turėjo būti *Schneider* dalyvavimas atnaujintoje išsamaus tyrimo procedūroje iki jos pabaigos, t. y. iki vieno iš dviejų momentų, kuriuos Komisija nurodė savo apeliaciniame skunde:

- arba sprendimo pripažinti koncentraciją suderinama su bendrąja rinka priėmimo momento – tokiu atveju *Schneider* nebūtų turėjusi perleisti *Legrand* ir nuleisti jos kainą,
- arba iš naujo priimto sprendimo pripažinti koncentraciją nesuderinama su bendrąja rinka ir atskyrimo sprendimo – tokiu atveju perleidimas būtų teisinis konstatuoto nesuderinamumo padarinys ir nekeltų žalos, nes toks perleidimas būtų laikomas normalia rizika, tenkančia įmonei, pasinaudojusiai reglamento 7 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta galimybe vykdyti koncentraciją pateikiant oficialų pasiūlymą mainyti, Komisijai dar nepriėmus sprendimo.

205 Taigi matyti, kad Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į savo paties konstatuotas aplinkybes ir padarė faktų teisinio kvalifikavimo klaidą, nes nurodytos žalos tiesioginė priežastis buvo pardavimo procese *Schneider* priimtas sprendimas, kuris pagal pirmiau primintas pardavimo sąlygas jai buvo neprivalomas, leisti įsigaliooti *Legrand* perleidimui nuo 2002 m. gruodžio 10 dienos.

206 Šios išvados nepaneigia aplinkybė, kad priimdama sprendimą *Schneider* rizikavo užsitraukti 180 milijonų eurų baudą. Ši rizika išplaukia iš pirmiau primintų šios bendrovės sudarytos perleidimo sutarties sąlygų.

207 Taigi reikia priimti trečiąjį pagrindą, nesant reikalo nagrinėti likusių šio pagrindo dalių – nei trečiosios ir penktosios, nei pirmosios, antrosios ir ketvirtosios dalių.

208 Iš to, kas išdėstyta, išplaukia, kad nesant reikalo nagrinėti ketvirtojo ir penktojo pagrindų, atitinkamai susijusių su tuo, kad Pirmosios instancijos teismas identifikavo *Schneider* nenurodytą žalos pagrindą ir priteisė palūkanas nuo tariamai dėl perleidimo kainos nuolaidos patirtos žalos už laikotarpį nuo 2002 m. gruodžio 10 d., skundžiamas sprendimas turi būti panaikintas tiek, kiek juo:

— iš Bendrijos priteisiama atlyginti dvi trečiąsias žalos, kurią *Schneider* nurodė patyrusi dėl *Legrand* perleidimo kainos nuolaidos, suteiktos pirkėjui mainais į pardavimo realaus įvykdymo atidėjimą iki 2002 m. gruodžio 10 dienos,

— nurodoma atlikti ekspertizę siekiant nustatyti šios žalos dalies dydį,

— nuo šios žalos sumos priteisiamos palūkanos.

209 Likusią apeliacinio skundo dalį reikia atmesti.

VII — Dėl skundžiamo sprendimo dalinio panaikinimo padarinių

210 Pagal Teisingumo Teismo statuto 31 straipsnio pirmąją pastraipą, jei apeliacinis skundas yra pagrįstas, Teisingumo Teismas panaikina Pirmosios instancijos teismo sprendimą. Jis gali pats paskelbti galutinį sprendimą, jei toje bylos stadijoje tai galima daryti, arba grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui.

211 Nagrinėjamu atveju galima išspręsti *Schneider* pateiktą prašymą atlyginti žalą.

A — Dėl žalos, kurią sudaro „Schneider“ patirtos dalyvavimo atnaujintoje koncentracijos patikrinimo procedūroje išlaidos

212 Skundžiamu sprendimu iš Bendrijos priteisiama atlyginti žalą, kurią *Schneider* patyrė dėl dalyvavimo po teismo sprendimų *Schneider I* ir *Schneider II* paskelbimo atnaujintoje koncentracijos patikrinimo procedūroje.

- 213 Komisijos apeliacinio skundo pagrindai, kuriuos ji kelia šiuo atžvilgiu, buvo atmesti.
- 214 Todėl nagrinėjama žala turi būti atlyginta.
- 215 Savo prašyme atlyginti išlaidas *Schneider* nurodo iš viso 2 107 619,18 eurų papildomas išlaidas, susijusias iš esmės su teisės, finansų ir banko patarėjų pagalba.
- 216 Kaip jau nuspręsta skundžiamo sprendimo 320 punkte, siekiant nustatyti patirtų išlaidų sumą, kurią Bendrija turės atlyginti *Schneider*, iš bendros išlaidų sumos reikia atimti:
- visas išlaidas, kurias *Schneider* patyrė bylose T-310/01, T-77/02 ir T-77/02 R,
 - išlaidas teisės, mokesčių ir banko patarėjų konsultacijoms ir kitas administracines išlaidas, patirtas įgyvendinant Komisijos nustatytus atskyrimo reikalavimus,
 - išlaidas, kurias *Schneider* neišvengiamai būtų patyrusi dėl naudojimosi padėties korekcinių priemonių, kurias ji bet kuriuo atveju būtų turėjusi pasiūlyti prieš priimant neigiamą sprendimą tuo atveju, jeigu jis būtų buvęs priimtas paisant *Schneider* teisės į gynybą.

217 Bylos šalys per tris mėnesius nuo šio sprendimo paskelbimo turi pateikti Teisingumo Teismui jų bendru sutarimu parengtą šios žalos įvertinimą vadovaujantis pirmesniame punkte nurodytas gaires arba per tą patį terminą pateikti Teisingumo Teismui jų siūlomas sumas.

B — *Dėl žalos, susijusios su „Schneider“ suteikta „Legrand“ perleidimo kainos nuolaida*

218 Skundžiamu sprendimu iš Bendrijos priteista atlyginti žalą, kurią *Schneider* patyrė dėl *Legrand* perleidimo kainos nuolaidos, suteiktos pirkėjui mainais į pardavimo realaus įvykdymo atidėjimą iki 2002 m. gruodžio 10 dienos. Be to, nurodyta atlikti ekspertizę šiai žalai įvertinti bei nuo atitinkamos sumos priteistos palūkanos.

219 Šie sprendimo punktai panaikinti Komisijai pateikus apeliacinį skundą.

220 Todėl reikia iš naujo nuspręsti dėl *Schneider* prašymo priteisti šią žalą.

221 Atsižvelgiant į motyvus, kuriais remiantis iš dalies panaikintas skundžiamas sprendimas, reikia konstatuoti, kad tarp ginčijamos kainos nuolaidos ir neteisėto Komisijos neigiamo sprendimo nėra tiesioginio priežastinio ryšio.

- 222 Tiesioginė nurodytos žalos priežastis yra *Schneider* sprendimas, kurio ji priimti neprivalėjo, leisti *Legrand* perleidimui realiai įsigaliooti 2002 m. gruodžio 10 dieną.
- 223 Todėl reikia atmesti *Schneider* ieškinio dalį, susijusią su šios žalos atlyginimu ir palūkanomis nuo šios atlygintinos sumos.

VIII — Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 224 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 122 straipsnio pirmąją pastraipą, jeigu apeliacinis skundas yra pagrįstas ir pats Teisingumo Teismas priima galutinį sprendimą byloje, išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas.
- 225 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliaciniam procesui pagal to paties reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo.
- 226 Komisija reikalavo priteisti iš *Schneider* bylinėjimosi išlaidas, susijusias su bylinėjimusi pirmojoje ir apeliacinėje instancijose.
- 227 Kadangi didžioji dalis *Schneider* pagrindų ir reikalavimų buvo atmesti, reikia iš jos priteisti atlyginti ne tik jos pačios patirtas bylinėjimosi pirmojoje instancijoje ir šioje instancijoje išlaidas, bet ir dvi trečiąsias Komisijos šiose instancijose patirtų išlaidų.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. Panaikinti 2007 m. liepos 11 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Schneider Electric prieš Komisiją* (T-351/03) tiek, kiek juo:
 - iš Europos Bendrijos priteisiama atlyginti dvi trečiąsias žalos, kurią *Schneider Electric SA* nurodo patyrusi dėl *Legrand* perleidimo kainos nuolaidos, suteiktos pirkėjui mainais į pardavimo realaus įvykdymo atidėjimą iki 2002 m. gruodžio 10 dienos,

 - nurodoma atlikti ekspertizę siekiant įvertinti šią žalą,

 - nuo šios žalos sumos priteisiamos palūkanos.

2. Atmesti likusią apeliacinio skundo dalį.

3. Nurodyti bylos šalims per tris mėnesius nuo šio sprendimo paskelbimo pateikti Europos Bendrijų Teisingumo Teismui jų bendru sutarimu parengtą žalą, kurią sudaro *Schneider Electronics SA* dalyvavimo po 2002 m. spalio 22 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimų *Schneider Electric prieš Komisiją* (T-310/01 ir T-77/02) paskelbimo atnaujintoje koncentracijos patikrinimo procedūroje išlaidos, įvertinimą vadovaujantis šio sprendimo 216 punkte nurodytomis gairėmis.

- 4. Nesudarius tokio susitarimo, nurodyti bylos šalims per tą patį terminą pateikti Europos Bendrijų Teisingumo Teismui jų siūlomas sumas.**

- 5. Atmesti likusią *Schneider Electric SA* ieškinio dalį.**

- 6. Priteisti iš *Schneider Electric SA* atlyginti ne tik jos pačios patirtas bylinėjimosi pirmojoje instancijoje ir šioje instancijoje išlaidas, bet ir dvi trečiąsias Europos Bendrijų Komisijos šiose instancijose patirtų išlaidų.**

Parašai.